

RA NGÀY CHỦ NHẬT

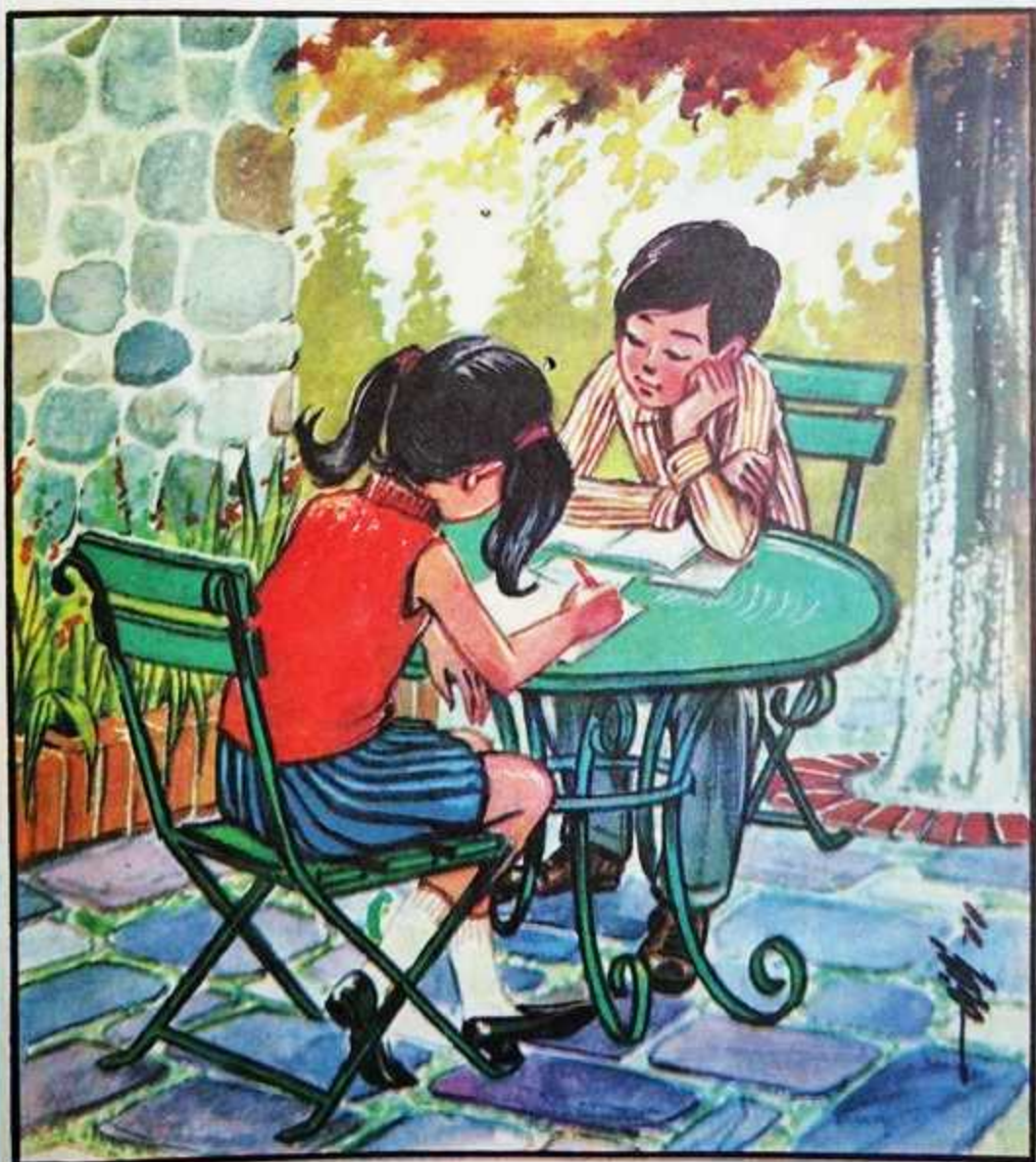
thiếu nhi

TUẦN BÁO CỦA THIẾU NHI VIỆT NAM

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên: NHẬT-TIẾN

Tòa soạn: 159, Thiệu Trị (Phủ Nhuận) — Saigon

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

TRẦN NGẬP BÀI VỞ BỒ ÍCH

với sự cộng tác của nhà văn, nhà giáo Thủ Đức

10

MỤC MỜI KHỞI ĐĂNG TỪ SỐ TỚI:

— **TRÁI TIM HỒNG** do **TRONG AN** phụ trách, đăng tải những hành động đang cổ võ của Thiếu Nhi V.N.

— **NON SÔNG GẮM VÓC** do **NGUYỄN TÀI NĂNG** phụ trách, viết về những danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở V.N. từ Nam chí Bắc.

Hộp thư

(Nhật Tiền trả lời những thư đã nhận được tính đến ngày 7-10-71)

Em **LÊ MAI KHANH** (Gia Định): Sẽ đăng chuyện sưu tầm của em Gia đình TN đã thành lập rồi đấy nhé.

Bắt nhóm **HOA MỜI** (Saigon): Tòa soạn rất cảm ơn những nhận xét của các em. TN cũng chúc các em hoạt động bằng hái để phát triển khả năng văn nghệ phục vụ cho tâm hồn trong sáng của các em Thiếu Nhi.

Cháu **SÔNG BẠC TRÙNG DƯƠNG** (Ba Xuyên): Đã nhận được thư và bài của cháu. Cháu đang đọc và không có chuyện ném vở sọt giấy đâu. Thiếu Nhi đã mở trang thơ cho các cháu, vậy gửi bài về đi. À cái hình đó vì người chụp « ăn ảnh » cho nên trẻ lại cỡ hai chục năm đó cháu ạ.

Em **LÊ TẤN HUNG** (Kiến Tường): Đã gửi báo cho em — TN còn gặp nhiều khó khăn lắm, nhưng tòa soạn sẽ cố gắng theo đuổi mục đích đến cùng. Cảm ơn em về những ý nghĩ chân thành đã gửi cho tòa soạn. Mến.

Cháu **PHẠM HOÀNG MINH CHÂU** (Saigon): Bài vở trong TN phải quân bình giữa mục này với mục khác, bởi ý thích của nhiều em không giống nhau như em tưởng. Tuổi Thiếu Nhi mà « lơ lửng » thì hỏng to rồi!

Cháu **LƯƠNG KIM LAN** (Saigon): Cháu cũng muốn đăng ĐLNT M dài dài để các cháu đỡ hỏi hộp nhưng còn phải dành chỗ để đăng bài khác. Thôi, ráng chờ mỗi kỳ vậy nhé.

Cháu **NGUYỄN THANH LUNG** (Saigon): Bài Hình Học sẽ đăng tiếp ở số 11. Cháu khó chờ vậy nhé.

Cháu **TRƯƠNG ĐỨC SINH** (Trảng Bàng): Muốn mua ĐÓA

HỒNG GAI, cháu viết thư về địa chỉ: Ông Phan Văn Ngộ (Phòng KD), Bộ Thông Tin đường Phan đình Phùng Saigon

Em **NGUYỄN CİM** (Biên Hòa): Em khắt khe quá đấy. Truyện ĐTT chỉ thể hiện tình yêu thương trong gia đình mà thôi.

Cháu **XUNG NHANG** (Biên Hòa) — Đề nghị của cháu hay lắm. Đề chú nghĩ cách thực hiện thế nào cho có kết quả nhé. Có « Thiếu ý » gì thì cứ gửi cho chú tiếp.

Em **TRÌNH CHÂU MINH** (Gia Định): Truyện Tin Tin chỉ đăng tới đa 2 trang vì còn phải dành chỗ cho các mục khác. Cuộc thi về Thơ chắc chắn sẽ tổ chức, nhưng để chậm chậm đi nhé.

Cháu **TRẦN PHƯỚC MỸ** (Định Tường): Đề chú trưng cầu « dân ý » xem sao rồi sẽ thực hiện trang vẽ thuật nhé.

Cháu **TRẦN TỬ THANH** (Saigon): Rất vui thấy em nhập gia đình Thiếu Nhi.

Cháu **PHAN MỸ TRANG** (Saigon): Hai tác phẩm ấy của Lê tất Điều sẽ in trong tú sách **MÂY HỒNG** Cháu đón đọc nhé. Nhập gia đình Thiếu Nhi không cần phải có khả năng gì cả, miễn có tâm hồn trong sáng là đủ.

Em **TRƯƠNG THÀNH TÂM** (Chợ Lớn): Đúng, anh đã tới thuyết trình ở trường MDC một lần theo lời mời của Giáo Sư NĐĐ. Sao phiếu của em không có hình?

Em **NGUYỄN THỊ NHA TRANG** (Gia Định): Thư của em về trẻ nên không dành cho em số thứ tự 2 được được. Em vui lòng nhé.

Anh **NGUYỄN PHỤNG HẢI** (Đại PT Bưu điện Thủ Đức): Bài gửi đăng xin gửi kèm theo hình. Bởi vậy cần lựa những bài có hình để dịch thì dễ dàng cho tòa soạn hơn. Xin gửi lời hỏi thăm tới Nhạc sĩ Anh Tuyền.

Em **TRƯƠNG MINH NHỰT** (Ba Xuyên): Em vẽ đẹp lắm. Các ô chữ sẽ lần lượt đăng dần. Cảm ơn

em nhé. Lần sau hình vẽ đề riêng, bài đề riêng để thợ sắp chữ khỏi làm lem hình.

Cháu **NGUYỄN THANH (Tam Kỳ)** Nhận xét của cháu chứng tỏ TN đang đi đúng đường TN còn nhiều cái lý kỳ lắm, đề chú bật mí dần dần đừng hỏi hộp quá kéo lợi hết xương sườn (Mà gây đi thì sút mỡ chứ « sút « xuong » được nhĩ, kỳ quá há). Sẽ đăng bài của cháu trong một số tới. Đề chú hỏi chị ĐPK xem có đúng vậy không nhé.

Em **LÊ THỊ KHÁNH NGA** (Pleiky): Bài của em tòa soạn đang đọc. Sẽ ghi tên em vào gia đình TN.

Em **NHƯ ĐÌNH THỌ** (Bình Đông): Việc tăng trang, tăng tiền báo mỗi số đặt biệt khó thực hiện vì tài tiền các búp bê eo hẹp quá. Nữ ký giả Thu Dung là nhân vật tưởng tượng, nếu có sự trùng hợp chỉ là vô tình đấy thôi, em ạ.

Cháu **ĐỖ TÂM LẬP** (Nha Trang): Mục **BƯỞM TRONG VƯỜN** là đề thơ của các độc giả. Ở chữ cháu phải vẽ mực đen. Họa sĩ Vi vi đúng là người phải vẽ trên các báo Tuổi Hoa. Ngân Thông đấy. Cháu xem thể lệ mua báo cũ đăng ở mục này.

Em **NGŨ VĂN SƠN** (Xóm cũi): Điểm luận 13,5 là cao lắm rồi đấy. Anh ít thấy bài luận được 15 hay 16. Vậy đừng ngại. Bài phải viết rậm rịch để tiện xếp chữ. Tòa soạn nhiều việc quá nên không có gì giờ trả lại bản thảo. Có thể dùng bút hiệu cho các bài sáng tác.

NHẮN TIN CÁC EM VỀ VIỆC MUA BÁO CŨ. — Tòa soạn cần đủ từ số 1:

— Các em ở Saigon, Gia Định có thể ghé tòa soạn hay nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon.

— Các em ở xa gửi về tòa soạn mỗi số 40đ, cộng thêm 10đ cước phí. Nếu là Bưu phiếu, xin để tên **ĐỖ THỊ PHƯƠNG**, 139 Thiệu Trị (P.ủi nhuận) Saigon.

Thiếu nhi

Năm thứ nhất — 56-10
Ra ngày 17-10-1971
Giá mỗi số 50đ.

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC RA NGÀY CHỦ NHẬT

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ biên: NHẬT-TIỀN

Tòa soạn: 159 Thiệu Trị (Phủ Nhuận) — SAIGON

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi — Saigon-Điện thoại: 20.348

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Em Trần Thiện Tâm ở Cần-Đô vừa viết cho chúng tôi: "Cha mẹ cháu làm ăn chân thật. Cô kể vì lịch kỷ, tị hiềm đã tìm mọi cách làm hại cha mẹ cháu, như bôi mủ bôi dầu tư hoặc bịa đặt những việc không hay làm mất thanh danh cha mẹ cháu. Cha mẹ cháu lấy làm buồn bã, khổ sở. Cháu rất đau lòng, cháu định trả thù..."

Quả hóa thay tấm lòng thương yêu cha mẹ của em. Em còn nhỏ dại mà đã biết lo cái lo của cha mẹ, đau khổ điều mà cha mẹ đau khổ, thì còn gì quý cho bằng.

Nhưng trước khi bàn về việc báo thù, chúng tôi xin kể chuyện vua Phi-líp của A-lê-hi-xon đại đế từng đánh trong cổ sử Âu Tây.

Vua Phi-líp lúc ấy đang đem binh bao vây thành Rê-tôn. Có một tên bắn cung tài giỏi có tiếng tên Ách-tơ đến xin xung vào đội binh lính nhuệ của nhà vua. Anh ta khoe rằng, anh ta bắn cung giỏi lắm, chim bay đâu mau thế nào anh ta bắn cũng không bao giờ sai. Vua Phi-líp ghét kẻ khoe khoang, liền nói rằng: "Được, chừng nào ta đánh giặc với chim sẻ, lúc bấy giờ ta sẽ dùng đến tài nhà ngươi."

Tên Ách-tơ lấy làm căm tức khi nghe câu nói mỉa mai của nhà vua. Anh ta chạy vào trong thành bị vây, chờ dịp để trả thù. Một hôm anh ta đang trên bờ thành, thấy vua Phi-líp đang đi kiểm soát các trại quân đóng ngoài thành, liền lấy một cây tên, viết vào mấy chữ: "Gởi cho con mắt bên mắt của vua Phi-líp" rồi bắn xuống. Mũi tên trúng ngay mắt phải của vua. Vua Phi-líp liền sai sứ mang cây tên kèm theo lời phê: "Hề Phi-líp này chiếm được thành, ta sẽ cho treo cổ tên Ách-tơ." Và sau đó nhà vua làm đúng lời hứa.

Các em thân mến,

Chắc các em đã thấy rõ vua Phi-líp đã trả một giá rất đắt cái khoái thốt ra một lời nói thù vị. Nhưng anh chàng thiện xạ Ách-tơ kia lại cũng mua rất đắt cái thù trả được thù.

Cái tính bươi móc, chỉ trích, nói xấu kẻ khác cũng nguy hiểm không kém cái hại mà vua Phi lip và anh chàng Ach to gặp phải. Chúng ta làm tướng khi chúng ta nói hoặc viết những lời lẽ vu khống chửi chích là làm cho kẻ khác sợ ta, nhưng sự thật họ sợ ta thì ít mà oán ta thì nhiều. Những lời nói xấu làm cho người khác đau khổ, khó mà phai mờ. Người ta thường có thể tha thứ cho một tội ác, nhưng khó quên một lời nói cay độc.

Em Thiện Tâm thân mến,

Tôi khuyên em đừng nghĩ đến việc trả thù, lẽ thứ nhất là tuổi em còn nhỏ, kinh nghiệm em chưa nhiều, em sẽ làm hại cho em và cho cha mẹ em hơn là làm hại cho kẻ thù. Cha mẹ em bị vu khống, em cứ kể như cha mẹ rui ro mất một vật gì. Vật gì đã mất thì cứ cho là mất, đừng bỏ công tìm lại, có khi lại mất gấp đôi.

Em khỏi phải lo trả thù kẻ nói xấu cha mẹ em. Vì kẻ mà cả ngày đêm chỉ lo bươi xới đổ vỡ, tìm cái xấu xa của kẻ khác, riết rồi nhìn chung quanh sẽ chỉ còn lại toàn là kẻ thù, không có một người bạn, thì cuộc đời họ đã quá cô đơn, hết ý nghĩa rồi.

Vô phúc thay người không nhìn được cảnh đẹp của trời đất, cái đẹp của lòng người, mùi thơm của hoa cỏ. Xung quanh họ chỉ toàn là hắc ám, để tiện và thoải tha bần thiêu.

Lương tâm họ sẽ bị bứt rứt, tâm trí họ không lúc nào yên ổn. Như vậy là họ đã bị trừng phạt.

Em đừng bao giờ nghĩ đến trả thù, trái lại em nên tìm cách giúp họ vì họ là người đáng thương, họ đã không có điểm nhìn thấy cái đẹp. Em hãy làm theo lời Phật dạy: lấy oán trả oán, oán kia chẳng chất, lấy ân trả oán, oán nọ tiêu tan.

Thân mến,

NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG

ĐỌC VÀ CỒ ĐỘNG CHO NHIỀU EM ĐỌC

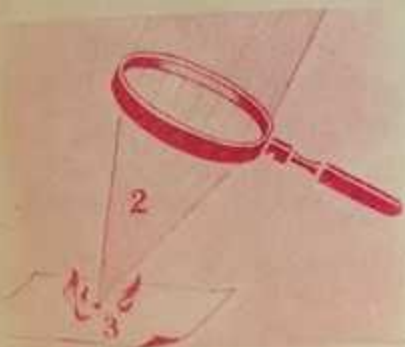
Tuần báo THIẾU NHI

là góp phần vào sự giáo dục, giúp ích xứ sở,
đồng thời làm cho tờ báo của các em được
sống lâu dài

ĐỪNG ĐUA VOI

ánh sáng mặt trời

Bạn tưởng là ánh sáng mặt trời vô hại ư, không đâu, nó là một nguồn tích trữ năng lượng dồi dào nhất ít nữa là so với quả đất chúng ta.

Bạn trông thấy ánh sáng mặt trời dễ thương thật, thiếu nó là thiếu tất cả: Không còn mùa xuân để nụ cười của ta bùng nổ, không còn mùa hạ để hoa phượng vĩ nở đỏ sân trường, không còn mùa thu để chú nai vàng ngơ ngác... Cho nên người vẫn đòi có ánh sáng trên quả đất để cho cuộc sống của mọi sinh vật được toàn vẹn.

Nhưng thưa bạn, hãy coi chừng, khi có ánh sáng mặt trời trên quả đất, có thể có một vài tai nạn xảy ra. Bạn hãy thử đi đầu trần một buổi dưới nắng xem, bạn có thể bị cảm nắng qua đây. Hay bạn đi tắm biển và phơi nắng nhiều nhiều một tí,

bạn có thể bị chóng mặt, bị cảm sốt, da bạn có thể bị quầng đỏ và bị lột da.

Bạn bị những « tai nạn » đó là vì trong ánh sáng mặt trời có một số các tia sáng « hung dữ » lạ thường. Như ta đã biết, ánh sáng trắng là do sự trộn lẫn các tia sáng có bảy màu: tím, chàm, xanh, lục, vàng cam, đỏ.

Những tia sáng « bà con » với tia tím mà mắt ta không thấy được gọi tên là tia tử ngoại, chính các tia này sẽ ảnh hưởng lên con người, chúng ta làm cho ta có thể bị cảm sốt, tróc da, nhức đầu. May mà chỉ có một số ít các tia tử ngoại xuống đến mặt đất, vì phần lớn đã bị gạn lọc ở trên thượng tầng không khí, nếu không, bao nhiêu tia tử ngoại hung dữ đó xuống đến đất chắc sẽ làm cho chúng ta không sống nổi.

Như chúng tôi đã trình bày, ánh sáng mặt trời còn mang một số năng lượng nhiệt kinh khủng. Năng lượng này có thể đốt cháy cả nhà cửa chúng ta, nếu tia sáng được gom tụ lại.

Xin kể một vài thí nghiệm mà các bạn có thể thực hiện được.

Bạn lấy một lupa (loại kính dùng xem kim cương, hạt xoàn) hứng ánh sáng mặt trời.

Bạn di chuyển kính lupa ở trên một tờ giấy trắng thế nào cho được một đốm sáng nhỏ trên giấy. Bạn sẽ thấy tờ giấy tại chỗ có đốm sáng sẽ bốc khói và phát cháy.

Bạn làm một trò ảo thuật nhé.

Bạn lấy một sợi chỉ đen treo một cái nút (hay một vật nặng nào cũng được) và cho tất cả vào chai. Bạn nói với khán giả là sẽ làm cho cái nút rớt xuống đáy chai mà không đụng đến sợi chỉ.

Bây giờ bạn dùng một kính lupa, đặt tất cả ra ánh sáng mặt trời. Và

bạn điều chỉnh kính lupa thế nào để đốm sáng do kính lupa cho sẽ chiếu đúng lên sợi chỉ đen. Thế là sợi chỉ bốc cháy và nút sẽ rơi xuống. Bạn nhớ đừng dùng chỉ trắng, vì chỉ trắng sẽ không hút sức nóng bằng chỉ đen.

Chúng tôi xin kể một câu chuyện lịch sử để các bạn rõ hơn về năng lượng kinh khủng của ánh sáng mặt trời. Vào năm 212 trước Tây Lịch, Archimède nhà vật lý học trứ danh (Hy Lạp) ở Syracuse đã ra lệnh cho quân sĩ thực hiện các gương lõm và đặt ở bờ biển. Khi các chiến thuyền xâm lăng của người La Mã đến, Archimède cho điều chỉnh các gương lõm để ánh sáng mặt trời bị phản chiếu ở gương sẽ gom tụ lên các chiến thuyền. Và các chiến thuyền của người La Mã bị bốc cháy. Thế nhưng, mặc dù có sự giúp đỡ của Archimède như vậy, người Syracuse vẫn thua và quân La Mã vào xâm chiếm thành phố. Archimède bị một quân sĩ La Mã giết chết trong trận đó mặc dù có lệnh chỉ bắt giữ ông làm tù binh, vì ông là một thiên tài.

G.S. TRẦN NGỌC KÍNH

thiếu nhi/3

Mặt trời là một bộ máy đếm thời gian đúng nhất và cho phép ta đếm nhịp điệu của năm, tháng, ngày, giờ. Nhưng vấn đề không chỉ giản dị có như vậy. Vào những ngày mưa, mây mù bao phủ, nếu ta chỉ trông chờ mặt trời để tính giờ giấc, thì đời sống sẽ bị xáo trộn biết bao.

Tuy vậy, trước khi thời đại chúng ta có những chiếc đồng hồ giản dị để coi giờ, thì chiếc đồng hồ đã trải qua một lịch sử thật lâu dài. Ba ngàn năm trước Thiên Chúa Giáng sinh, người Trung-hoa đã biết sử dụng mặt trời trong việc đo thời gian. Nhưng người Âu châu lại cho rằng nhà bác học Anaximande (600 năm trước Thiên Chúa Giáng sinh) là người đã sáng chế ra chiếc đồng hồ mặt trời đầu tiên. Một số lập luận khác, như sử gia Hérodote lại quả quyết rằng người Chaldée mới đích là giống người sử dụng đồng hồ mặt trời đầu tiên. Đầu sao, tất cả những sự kiện nêu ở trên chỉ là sự ước đoán. Bằng cụ thể nhất mà người ta có thể biết rõ được là chiếc đồng hồ mặt trời đầu tiên được đặt tại La mã, nơi đền Quirigus vào năm 219 trước Thiên Chúa. Ở thời kỳ này, đồng hồ mặt trời đã trở nên thông dụng và được nhiều sách mô tả lại. Nó chỉ gồm một bề mặt phẳng, có một cái que bằng kim loại gắn lên trên.

CÁI ĐỒNG HỒ

NHỮNG TIẾN TRIỂN CỦA ĐỒNG HỒ TỪ SỰ XỬ DỤNG MẶT TRỜI ĐẾN NƯỚC, CÁT, QUẢ LẮC RỒI ĐIỆN TỬ.

CHIẾC ĐỒNG HỒ KÝ LẠ CỦA PHÁP : CỨ ĐÚNG NGỌ THÌ CHÁY THUỐC MỒI LÂM NỒ SÙNG THẦN CÔNG !

ĐỒNG HỒ MỚI NHẤT : CỨ 200 NĂM MỚI SAI CÓ.... 1 GIẤY !

Thủy Uyên sưu tầm

Đem đặt dưới nắng, bóng của cái que sẽ di chuyển theo từng giờ. Tất nhiên nó chỉ không xử dụng được vào ban đêm, vào ngày mưa hay có mây mù bao phủ.

ĐỒNG HỒ NƯỚC

Khuyết điểm này về sau được khắc phục bằng cách thay vì căn đến mặt trời người ta đã dùng nước. Trong lãnh vực này, người Trung-hoa cũng đã có mặt. Câu thơ : « Giọt rỗng vừa diễm cạnh ba » chính là câu thơ đã ám chỉ đến loại đồng hồ nước này. Nó là một con rỗng rỗng ruột, bên trong chứa nước. Miệng rỗng sẽ nhều từng giọt nước xuống một cái bình ở dưới có ghi sẵn thời

khắc. Càng chảy xuống nhiều, mực nước càng dâng cao và chỉ cần nhìn vào mực nước là ta có thể biết có bao nhiêu thời khắc đã trôi qua trong ngày.

Đồng hồ nước ở Âu châu giản dị hơn một chút thay vì con rỗng thì nó chỉ là một bình nước, đáy có một ống dẫn nhỏ. Nước sẽ nhả ra từng giọt từ ống dẫn để chảy vào một cái chậu, trong đặt thước để ghi giờ. Bên Ai cập, các nhà Thiên văn đã dùng đồng hồ nước để tính thời gian di chuyển của các vì tinh tú. Tại Hy Lạp, người ta dùng đồng hồ nước để trong các tòa án. Mỗi phiên xử

NHÀ TOÁN HỌC VÀ VẬT LÝ HỌC HERON BÁT MẠCH BẰNG ĐỒNG HỒ GIỌT NƯỚC.

VUA Ả RẬP AROUN-AL-BACHID TẶNG ĐẠI ĐẾ CHARLEMAGNE CHIẾC ĐỒNG HỒ CÓ CHUÔNG.

2 LOẠI ĐỒNG HỒ ĐONG MẶT TRỜI

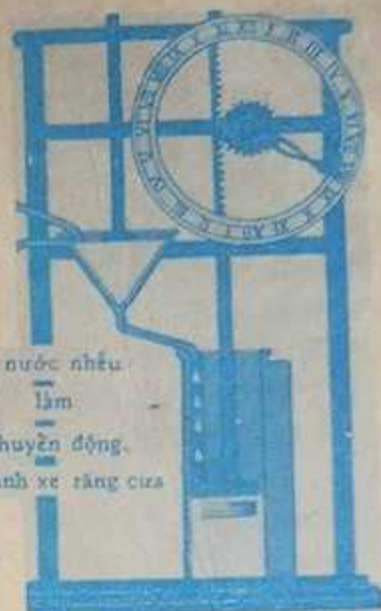

ĐỒNG HỒ CÁT

ĐỒNG HỒ CÓ
SÓNG THẦN CÔNG.

ĐỒNG HỒ NƯỚC

nước nhiều
làm
chuyển động.
bánh xe răng cưa

đã phải dùng 12 cái đồng hồ, để chia thời gian xử lý 3 phần đều nhau: một để buộc tội, một để bào chữa, và một để xử án. mỗi quãng thời gian xử lý 4 chiếc để bảo đảm sự chính xác và công bằng. Các thầy thuốc Hy Lạp ngày xưa cũng đã dùng đồng hồ nước để bắt mạch các bệnh nhân.

Tới năm 130 trước Tây lịch, chiếc đồng hồ nước đã đạt tới mức toàn hảo tân kỳ nhất của nó. Nó đã được nhà toán học đương thời Alexandria cải tiến cho tinh xảo hơn. Ông ta cho nước nhiều trên những bánh xe răng cưa để làm bánh xe chuyển động. Sự chuyển động này làm một pho tượng được nâng cao lên từ từ. Tay pho tượng cầm sẵn một chiếc que nhỏ. Nó chỉ ngay vào cái bảng ghi sẵn thời khắc.

Thật là rắc rối và phức tạp!

ĐỒNG HỒ CÓ CHUÔNG.

Qua đến đầu thế kỷ thứ 9, người ta thấy xuất hiện một loại đồng hồ phát ra tiếng động. Một trong những loại này là của vua Ả rập Aroun-Al-Rachid đã tặng cho Hoàng Đế Charlemagne vào năm 809. Nó làm bằng đồng đen, chia ra làm 12 ngăn, mỗi ngăn có một hòn bi, cứ mỗi giờ trôi qua thì lại có một hòn bi rơi xuống. Một cái chuông đặt ở dưới sẽ kêu lên cho người ta biết là một giờ nữa đã trôi qua và một giờ tới bắt đầu. Chiếc đồng hồ này lại còn gắn

thêm 12 chàng kỵ mã nằm trong 12 căn phòng nhỏ. Khi hòn bi rơi xuống thì các chàng kỵ mã lại từ cửa sổ chui ra!

ĐỒNG HỒ CÁT

Về sau này, người ta thay nước bằng cát trong đồng hồ, mọi nguyên tắc vận chuyển vẫn như vậy, nhưng có cái lợi là số lượng cát không bị suy suyền như nước, vì nước bay hơi.

VÀI KIỂU ĐỒNG HỒ LẠ LÙNG.

Vua Charles Đệ Ngũ còn câu kỷ hơn, ông đưa ra sáng kiến đo thì giờ bằng nến (đèn cây)! Trong đền thánh riêng của ông vua này, có đặt những cây nến, mỗi cây khác 24 nấc, cứ mỗi giờ cây nến cháy hết một nấc. Duy có điều bất tiện là muốn xem giờ thì phải biết làm tính trừ. Như cây nến còn lại 14 nấc thì số giờ đã trôi qua là 10 giờ. Cũng phiền!

Một kiểu đồng hồ lạ lùng khác thấy có ở trong vườn cung điện vua tại Ba Lê. Nó gồm một... cây sừng thần công, trên nó gắn một cái kính lúp. Dưới kính lúp là một một mô thuốc mồi. Vào giữa trưa, ánh sáng mặt trời hội tụ làm thuốc bốc cháy và nước phát nổ báo cho dân chúng hay thời gian đã tới Ngọ!

ĐỒNG HỒ MANG TRÊN NGƯỜI

Tất cả những loại đồng hồ kể trên có một bất tiện chung là rất cồng kềnh, muốn di chuyển người ta phải

chở nó trên ngựa. Vua Louis XI khi đi xa phải cho đồng hồ vào một cái rương đeo trên lưng ngựa để nghe nó đánh chuông mỗi giờ. Tới năm 1480 một người Đức tên là Peter Henlein ở Nuremberg đã sáng chế chiếc đồng hồ quả quít đầu tiên. Nói là quả quít chứ thực ra nó chỉ là chiếc đồng hồ thu nhỏ lại. Mãi tới năm 1509 một người thợ sửa đồng hồ cho vua Pháp là Julien Coultrey mới chế được chiếc đồng hồ quả quít nhỏ. Vào thời kỳ này đồng hồ nhỏ chưa mấy tiện dụng vì nó sai nhiều và người ta, nhất là các bác sĩ, chỉ dùng nó như một thứ đồ trang sức. Từ đồng hồ quả quít bỏ túi qua đồng hồ đeo tay cũng có những chi tiết ngoạn mục. Bởi trước đó không nhà sản xuất nào có sáng kiến chế tạo đồng hồ đeo trên tay. Rồi do một sự tình cờ, một chủ tiệm đồng hồ tại Genève (Thụy sĩ) đi qua một vườn hoa trông thấy một phụ nữ đang bồng con và cho bú trên ghế đá. Để thuận tiện xem giờ, bà ta buộc chiếc đồng hồ quả quít lên cổ tay. Ông chủ tiệm liền nảy ra sáng kiến biến chế đồng hồ quả quít thành đồng hồ đeo tay cho thuận tiện đối với khách hàng. Trong sổ kế toán vào năm 1790 của nhà sản xuất đồng hồ Jaquet Droze ở Thụy sĩ có ghi « Bán một đồng hồ quả quít buộc vào cổ tay ». Vậy có thể coi đồng hồ đeo tay xuất hiện từ thời kỳ đó.

ĐEN TREO Ở Vòm NHÀ THỜ PISE ĐÃ KHIẾN GALLILÉE NGHĨ RA ĐỊNH LUẬT VỀ CON LẮC.

ĐỒNG HỒ BIẾT NÓI LÀM CÔNG CHÚA PHÁP LÂM BỆNH VI NÓ QUẢ LẠ LUNG.

ĐỒNG HỒ QUẢ LẮC

Nhà Thiên văn học nổi tiếng Gallilée người Ý đã tìm ra định luật về con lắc từ năm 1600 nhân chú ý đến sự đu đưa của một cái đèn treo trên vòm nhà thờ ở Pisa. Nhưng áp dụng cái định luật này vào đồng hồ quả lắc lại không do Gallilée mà phải chờ tới nửa thế kỷ sau, vào năm 1657 do một người Hòa Lan tên là Christian Huyghens. Ngày 16-6-1657, Huyghens đem trình bày cái đồng hồ quả lắc đầu tiên trước các tướng lĩnh trong quân đội Hòa Lan. Chính ông ta cũng có sáng kiến làm cho động lực chuyển động luôn luôn được giữ cố định trong các đồng hồ bằng cách dùng giấy thiêu và ứng dụng các lò xo xoắn (giấy gió) làm bộ phận điều hòa sự chuyển vận trong đồng hồ. Năm 1844, một người tên là Andrien Philippe đã phát minh ra bộ phận lên giây làm cho đồng hồ mỗi ngày một thêm hoàn hảo.

ĐỒNG HỒ AUTOMATIQUE

Tức là đồng hồ tự động, khỏi lên giây. Nó đã được phát minh vào thế kỷ 18 do ông Abram-Louis-Perrelet. Ông này là một nhà sản xuất đồng hồ, có một bà vợ dăng tri hay quên lên giây đồng hồ nên nhiều khi xảy ra những phút bức mình. Ông ta bèn nảy ra sáng kiến chế tạo một cái đồng hồ tự lên dây lấy. Đồng hồ này gồm có một bàn đạp nối với dây thiêu. Bàn đạp chuyển động không ngừng làm đồng hồ lúc nào cũng được lên giây. Đó là chiếc đồng hồ Automatique đầu tiên xuất hiện vào năm 1770, mà thời đó người ta gọi là đồng hồ «Vĩnh Viễn», có ý nói nó chẳng bao giờ chết được. Đồng hồ vĩnh viễn rất mắc tiền, chỉ vua chúa hay nhà giàu, mới có thể mua nổi. Tới năm 1776, một người Đức tên là Josef Gallmeyer chế tạo được chiếc đồng hồ quả quit tự động đầu tiên, bỏ vào túi nó chạy hoài.

ĐỒNG HỒ HIỆN NAY

Sự đòi hỏi cần nhất của con người thời nay đối với cái đồng hồ là sự chính xác. Những nguyên nhân làm cho đồng hồ chạy sai là thời tiết, khí hậu ánh sáng và kim loại chế tạo. Ngoài ra cũng còn phải kể đến áp suất không khí làm biến tính dầu bôi máy có thể làm kẹt các bánh xe. Để khắc phục, người ta đã chế ra loại dầu vừa chống ánh sáng vừa chống được dưỡng khí. Còn muốn chống áp lực không khí và thời tiết thì phải để đồng hồ trong cái hộp an toàn hay hãm sâu. Đồng hồ của các đài thiên văn được đặt dưới hãm sâu tối thiểu là 10 thước. Với nguyên liệu chế bằng thạch anh, đồng hồ hiện nay có thể đạt tới mức chính xác là 1/3.000.000 của một giây! Nhưng con số đó cũng chưa đủ làm thỏa mãn sự đòi hỏi của con người nhất là thuộc lĩnh vực nghiên cứu khoa học. Trong tương lai người ta còn muốn đồng hồ có thể đo được tới 1 phần ngàn của 1 microseconde mà mỗi microseconde đã là một phần triệu của 1 giây rồi.

Còn về sự đúng của đồng hồ thì cũng khỏi chê. Với những ứng dụng của khoa học nguyên tử bây giờ, đồng hồ đã gần tới mức gọi là đúng toàn hảo. Nhờ sự chuyển động không ngừng của những nguyên tử trong phân tử khí Am-mô-niac, người ta đã chế được loại đồng hồ mà theo dự đoán, nó chỉ sai có mỗi một tích tắc trong vòng... 200 năm!

**ĐỒNG HỒ QUẢ QUIT
ĐẦU TIÊN
1482.**

HƯM BÒ VÀ SỮA BÒ

Công chúa Thủy Tiên

VẾT CHÂN BƯỚM BƯỚM

Sớm hôm sau, khi sương đêm còn ướt đầm trên những cánh hoa Dạ Lan, mây mù còn phủ trắng đỉnh Tuyết Sơn. Đức Vua và Hoàng Hậu vẫn an giấc trên long sàng. Hoàng Tử Quốc Hùng đã tỉnh dậy. Theo thói quen cậu lén lẹn xuống vườn Ngự Uyển thở hít không khí trong lành buổi ban mai và tập dợt võ nghệ.

Nhưng sáng hôm nay Quốc Hùng tỏ ra buồn bã, chỉ dạo quanh các khóm hoa chớ không vào sân luyện võ, vì thanh Vạn hoa kiếm đã bị con ma đoạt mất hồi đêm rồi.

Thanh kiếm nhỏ bé nhưng là báu vật vô giá. Lưỡi thép tối luyện bằng loại quí kim cứng rắn sắc bén và tỏa ánh sáng xanh biếc, chuôi kiếm bằng toàn khối kim cương chạm trổ hoa lá cực kỳ tinh vi.

Quốc Hùng ngần ngại tiếc thanh kiếm quí đồng thời lại nhớ cả đến các chú Báo đốm rái cá khi đi. Tội nghiệp không biết giờ này tính mạng các chú ấy ra sao?

Ba con vật trung thành hầu hạ, bảo vệ Quốc Hùng, chúng là bạn thân của cậu bé, đã hết lòng hy sinh vì cậu.

Quốc Hùng không đành lòng bỏ quên bạn, cậu bé vụt quyết định.

— Ta phải đi cứu bạn, ta phải tìm lại thanh kiếm Vạn hoa, báu vật của cha mẹ cho ta.

Có tiếng hi nhỏ nhỏ, Quốc Hùng quay lại thấy chú Chuột Bạch đến sau lưng từ bao giờ. Chuột Bạch là con Thiên lý Mã của Hoàng Tử Tỷ hon. Nét cương quyết hiện rõ trên mặt cậu bé. Cậu xoa đầu Chuột Bạch.

— Tiểu Mã ơi! em hãy cùng ta đi cứu các bạn Rái cá, Báo đốm, Khi đi. Chúng ta sẽ tìm lại Vạn hoa kiếm.

Chuột Bạch cúi đầu vâng phục, hí lên một hồi ra hiệu đã sẵn sàng.

Hoàng Tử Quốc Hùng thoắt nhảy lên mình ngựa. Hai bàn tay không vũ khí nhưng với ý chí quyết liệt cứu bạn và tìm kiếm báu. Quốc Hùng thúc mạnh gót vào hông ngựa. Chú Chuột Bạch tung vó lên nước kiệu, băng mình về hướng hang núi U-Minh.

Người và ngựa chim khuất lẫn

trên triền núi Tuyết Sơn ngập đầy hoa Bướm bướm, một loài hoa trắng mỏng như giấy không hương không nhụy.

Như một tráng sĩ lên đường không hẹn ngày trở lại.

Hoàng tử Quốc Hùng ra đi... đi mãi.

Đồ Ủy Chu Công đã hết lòng tìm kiếm, nhưng vẫn bật vô âm tín. Không ai biết cậu bé tí hon bây giờ ở đâu.

Một năm

Hai năm

Rồi ba bốn năm sau.

CÔNG CHÚA THỦY TIÊN

Cuộc tìm kiếm Hoàng tử Quốc Hùng đã chấm dứt, các đội vệ binh y phục tả tơi, thất thểu về triều, trông thiếu náo như đoàn quân chiến bại.

Cả đến những nhà thám hiểm tinh nguyên cũng không còn kiên nhẫn, lần lượt bỏ cuộc hết.

Những năm tháng dài lội suối băng rừng trên non vượt biển, xông xáo tìm kiếm từng hang núi, chú trọng từng bụi cây, đã chẳng ghi nhận được dấu vết gì của Hoàng Tử Tỷ hon.

Rốt cục chỉ tạo nên một mớ huyền thoại về cậu bé.

Có người kể chuyện rằng:

— Quốc Hùng và Chuột Bạch trong buổi sáng trở lại hang U-Minh gặp được một vị tiên trên trời xuống phủ trợ, phá sập hang núi, chôn luôn con ma độc ác. Vị Tiên, sau đó đã đưa Hoàng Tử lên Tiên giới.

Lại có kẻ đồn đại:

— Vua Thủy Tề sai con là Hải Long Hoàng Tử cỡi Rồng Vàng, ở dưới đáy biển lên giúp Quốc Hùng giết được con quái vật đã hơn ngàn năm tu luyện trong hang. Sau khi trừ được loài yêu quái, Hải Long Hoàng Tử đã mời Quốc Hùng xuống du ngoạn Thủy Cung.

Từ đó trở đi, chẳng ai biết được tung tích gì của Hoàng Tử Quốc Hùng, mà chuyện về cậu thì càng ngày càng được thêm dặt dặt kỳ lạ. Chẳng còn biết tin đâu là sự thực nữa.

(còn nữa)

Truyện Nhi Đồng của QUỐC BẢO

LTS. Sau một thời gian ngắn bận công vụ, anh Quốc Bảo đã phải ngừng viết truyện này cho các em Nhi Đồng khiến các em viết thư về hỏi tòa soạn rất xôn xao. Trước cảm tình nồng hậu của các em, anh Quốc Bảo đã viết xong trọn tác phẩm và gửi về cho tòa soạn đăng tải. Vậy từ kỳ này, chắc chắn truyện Công Chúa Thủy Tiên sẽ không còn bị gián đoạn nữa. Thiếu Nhi xin mời các em đọc tiếp cuộc phiêu lưu kỳ thú của Hoàng Tử Quốc Hùng và sự xuất hiện thơ mộng của Công Chúa Thủy Tiên.

BÀI LUẬN

hay nhất lớp

Trường: Trung học Bán công Long Thành
Lớp: 6 (niên-khoá 1971-1972)
Số: 80 HS
Tên: ĐẶNG THỊ KIM CÚC

Đề: Tả mẹ em

BÀI LÀM

Nếu ai hỏi tôi « Trên đời này thương ai » Tôi không ngần ngại mà đáp ngay rằng : Mẹ !

Vâng, mẹ tôi. Một người mẹ có dáng dấp thanh cao quý phái, khuôn mặt hiền dịu. Mẹ tôi đẹp lắm và đẹp vô cùng đối với tôi. Tôi yêu mẹ vô cùng, mũi hơi cao, sống mũi mẹ tôi không được đẹp nhưng miệng thì rất đẹp. Mỗi mẹ mỉm cười nhìn tôi, miệng môi đẹp làm sao, đẹp hơn cả đôi mắt đen buồn, đôi mắt hay nhìn xa xăm, lông mi cong dài ướt át. Mẹ tôi hay khóc khi nhìn thấy lũ con nheo nhóc cầm bát cơm trắng không cao lương mỹ vị, hay khóc khi nhìn thấy tôi đi bên cạnh người bạn có cái áo «têrô-rông» chân xỏ đôi dép quai nhung đen, cái nón Huế sang cả, ôm cặp da đắt tiền. Còn tôi?... Nhìn cặp lông mày lá liễu của mẹ nhũn lại khi thấy tôi làm một việc gì, tôi biết mẹ đang nghĩ ngợi đang lo âu và đang lo chờ tương lai của tôi, của đàn con bé bỏng chưa rõ bóng tối cuộc đời. Mẹ tôi hấp tấp cả ngày cái hấp tấp của người đàn bà quanh năm bận rộn về việc gia đình. Mái tóc dài mẹ tôi bôi trên u đầu, làm thêm vẻ hiền thực dịu dàng của mẹ tôi. Mẹ tôi thích cái áo «bà ba» thuần túy của phụ nữ Việt-Nam, thích áo dài bên gót, thích nón lá... và thích tất cả những cái gì đẹp đẽ của Việt Nam. Nên nhìn và ngắm mẹ tôi vào thời buổi này tôi có thể hình dung

trong trí óc non nớt của tôi được những bà mẹ Việt Nam xưa. Mẹ tôi không gặt gồng khi tôi làm lỗi. Người chỉ nhìn tôi rồi thở dài... Vài lần tôi không vâng lời hay cãi lại, mẹ tôi đi lấy roi và sửa phạt rất nghiêm. Những cử chỉ những hành động này làm cho chỉ em tôi kinh sợ, không dám để người khi thấy mẹ tôi không nói. Mẹ tôi cấm cũi làm việc cả ngày, mười ngón tay gầy guộc nuôi sống chị em tôi, chăm sóc chị em tôi khi thấy tôi xanh xao. Mẹ âu sầu khi chị em tôi có đứa nào nằm mãi trên giường, mẹ sờ trán, nắm tay, mẹ ru với giọng ngọt ngào cho em tôi ngủ. Mẹ hay nhẹ nhàng hôn lên trán tôi trước khi đi đâu xa. Mỗi tối sau khi ăn cơm xong, mẹ hay bắt chị em tôi học bài còn mẹ khâu vá cái áo không lành lặn, cái quần rách, bàn tay gầy guộc đưa mũi lướt tới... tôi thương mẹ nhất cái hình dáng này. Mẹ tôi chỉ đi nghỉ khi công việc nhà xong xuôi, mà hình như mẹ tôi còn thích làm việc, lúc rồi rảnh mẹ tôi thường hay đi lượm xăng tìm kiếm cái này cái nọ, rửa cái này cái kia.

Mắt mẹ, trên đời này không còn gì nữa hết.

Lấy thượng đế xin cho mẹ tôi sống mãi...

LỜI PHÊ: Khả lăm

SỐ ĐIỂM: 13 / 2

Trường LASAN TABERD

Lớp: 4/10

Tên: NGUYỄN NAM

Đề: Tả con Mèo

BÀI LÀM

Sau vườn nhà em, bà em có chừa một khoảng đất trống để trồng mía.

Thân cây cao độ hai thước. Cầm đến cây mía em thấy vỏ nhẵn. Lá dài và cong, khi còn non thì màu xanh nhưng khi già thì đổi sang màu vàng, vì sự mía ngã khi có gió to nên bà em cột lại thành từng khóm và bỏ những lá vàng. Khi ăn, em chặt ra và bóc vỏ ngoài chỉ còn thấy một màu trắng trong mà thôi, khi em ra đến khóm mía là thấy những đốt ở dưới nhứt lại và có những rễ phụ mọc ra ở dưới đốt đó. Trên những đốt có nhiều mắt, từ những mắt mới mọc ra được. Em tiện ra từng lóng nhỏ và ăn nghe rất ngọt. Mía cũng có lợi rất nhiều cho chúng ta, cây dùng để ăn, để uống nước, làm đường và ép mật. Không có cây gì mà dễ trồng hơn cây mía, vì thế những nhà ở bờ sông thường trồng mía để làm đường. Ở miền quê người ta trồng mía để đồ trẻ em.

Bà em tuy không ăn được mía nhưng cũng chăm sóc, bón phân để làm quà cho các cháu.

Lời phê: KHẢ

Điểm: 17/20

LỜI VÀNG

• Học mà không suy nghĩ thì luôn luôn u tối. Suy nghĩ mà không học thì luôn luôn nghĩ ngờ.

• Biết rằng hay mà không tin là dở. Biết rằng dở mà không chữa là ngu.

DỤC TỬ

thiếu nhi / 9

TRANG KỸ THUẬT

Ông Lê Văn Thu Tam Kỳ.

Máy Tivi của ông như vậy là không có hư gì hết vì nó bị ảnh hưởng mà tiếng chuyên môn gọi là, Zone d'influence. Tình trạng của ông không thể có cách nào sửa được. Xin ông vui lòng vậy.

Em Trương Vĩnh Lương Cử Chỉ Hạng Nghĩa.

Hiện bây giờ họ có bán sẵn những loại Antena 20 nhánh còn muốn nối hai cây cho mạnh thì cứ việc nối song song với nhau, em có thể hỏi cho rõ ở chỗ em mua antena. Còn muốn gắn bộ Khuếch đại antena vào antena bao nhiêu nhánh cũng được.

Em Lê Quang 80c Cao Thắng Saigon.

Em đòi hỏi như vậy là cả một vấn đề khó khăn đấy. Em không thể nào ráp thêm băng FM vào Radio của em được. Thời chịu khó để dành tiền mua một máy nhỏ có băng FM là hay nhất.

Em Nguyễn anh Tuấn Trần Quang Diệu Saigon.

Em mô tả bệnh trạng của máy Radio Grundig của em như vậy anh chẳng hiểu gì cả. Không có bóng đèn nào tên là bóng đèn chớp cả.

Em dùng Radio suốt đêm như vậy nó hư là phải. Em chịu khó đem vào tiệm nào gần đó họ xem cho. Rồi hỏi giá cả chỉ độ hơn ngàn bạc thôi

Chịu khó nhé. Cờ động cho Thiếu Nhi nhiều vào. Anh sẽ chiều ý của em vào những số tới.

Em Trần thị Đức.

Anh xin long trọng tuyên bố rằng em Trần thị Đức là một cô gái đầu tiên hưởng ứng về cách thực hiện một máy thu thanh bằng Củ khoai Tây và đã nghe được tiếng xướng ngôn viên Saigon. Em cứ để yên như vậy đừng có tháo ra.

Em hỏi anh về danh từ dây thép dây kẽm khác nhau như thế nào. Đó là một thói quen của dân hai miền nam, bắc, người bắc thì hay nói dây thép, vì dụ dây thép để phơi quần áo. Còn người nam thì kêu là dây kẽm. Dây này em mua ở tiệm tạp hóa thiếu gì.

Chúc em gái của anh học giỏi tra tìm tài khoa học. Ráng cờ động cho Thiếu Nhi nhé.

Em Võ hồng VANG Tuy Hòa.

Tên của em gái mà bỏ được chữ G đi thì hay biết phải không em nhưng thôi anh không đùa nữa đâu. Radio sony của em như vậy là phải đem đến Docteur chứ không phải Pharmacie chỉ bán đồ phụ tùng. Còn Docteur mới sửa chữa phải không em.

Em Nguyễn hữu Phước 30 B Nguyễn minh Chiểu.

Tivi hiệu Nec của nhà em như vậy là cái sang bằng tần (Chanell) của em hư rồi phải đem đi sửa, nó hư đúng như lời em dự đoán. Em có thể đem đến số 262 Nguyễn huỳnh Đức Phủ nhuận cạnh công xe lửa số 6 Trương minh Kỳ sửa là tốt nhất, bảo đảm nhất.

Em Vũ đảng Thanh Trường trung học Duy Tân Phan Rang.

Được làm em có thể lấy ngay cái transforme mà em hiện có để làm cho bộ biến điện mà anh chỉ ở Thiếu Nhi số 6 đó. Còn diode đầu có gạch là dương

Đáp thơ của em Đoàn xây Căn Nguyễn hữu Cảnh Biên hòa.

Anh đã gửi 2 cái OA70 cho em rồi. Chắc thơ sắp tới em đó. Ráng chờ vì bưu điện khi xưa quá. Nên nhiều lúc cũng bức mình thấy mờ phải không em.

Em lo ngại điện khi yếu khi mạnh sẽ ảnh hưởng đến chỗ g.v hay 6.v mà em hỏi. Anh nói cho em biết là đừng có lo nó chỉ thay đổi tỷ số thôi không hại gì.

Không bắt được đài quân đội đâu. Anh sẽ chỉ cho các em, cách ráp một loại máy transistor giản dị nghe ba đài Mỹ, Saigon, Quân đội. Vào những số tới nhớ đón coi. Những báo mà em nêu ra như Rô bô, Công Chúa Thủy tề, Chuyện đầu phép v.v. mà em nói là nhằm nhĩ chỉ có hại cho các em tại sao chính quyền không cấm họ. Em ơi Anh tin rằng một ngày kia đẹp trời nào đó tất cả những loại báo đó sẽ biến mất trên những vỉa hè và sạp báo.

Đón đọc Kỳ Sau :

**MÁY
KHUẾCH ĐẠI
ÂM THANH
CHO
TIVI RADIO
CASSETTE.v.v.**

BINH ELECTRONIC

CON SỮA

Chúng ta thường gặp sữa trôi bồng bồng trên mặt nước hay nằm trên bãi cát ven biển. Sữa có hình nấm, óng ánh và trong suốt mà người ta tin rằng đó chính là thủy tinh do bàn tay nghệ sĩ huyền nhiệm của biển khơi tạo thành.

Nếu đụng vào chúng tức khắc chúng ta hết muốn tìm hiểu chúng kỹ lưỡng bằng sức giác vì đầu ngón tay chúng ta sẽ nhức nhối như bị lửa bỏng.

Trên đầu chúng (phần hình chiếc dù hay cái chuông) thường được bao bọc bởi chất kim tuyến tím hay xanh lơ. Tuy vậy khi phớt gió chúng vẫn bị mất đi hình dáng tròn trịa hòa hợp và vẻ óng ánh của chúng dễ thôi thẩn thẩn khỏi chất sền sệt coi hết sức thâm thương.

Sữa là xoang trường động vật (như sao hồ) và cũng như bọt biển (hải miên động vật), hay sao biển (cực kỳ động vật) sữa thuộc nhóm thực trùng.

Sữa là loài vật có hai mặt da và hai trục đối xứng chúng tỏ đã có một cơ thể phức tạp trong giai tầng động vật. Ở đây phần hình chuông được treo một lưới chuông mà tận đỉnh lưới chuông này là cái miệng. Phần hình chuông được gân nhiều sợi tua. Chính giữa là bao tử được nối kết với các bộ phận khác của chuông bởi những rãnh xương.

Người ta có thể thấy chung quanh mu chuông của nhiều loại sữa một lớp mỏng rồi gọi là màng.

Nơi tất cả mọi loại sữa đều có những khoang sâu tổ giúp chúng giữ thăng bằng khi trời lênh bênh, và một hệ thống thần kinh gồm hai sợi xoắn ràng buộc với các cơ quan cảm giác dù rất là sơ sài nhưng thật bền nhậy khi bị đụng tới hay gặp các chất hóa học.

Về cách dinh dưỡng, cổ người tin là vì sữa trong suốt nên được tạo thành bởi tổ hợp ánh sáng và sóng quang. Nhưng thực tế chúng đã tỏ ra rất tham ăn và ăn hầu như không ngừng. Không những chúng ăn loài phù du mà khi có thể chúng còn nuốt luôn những con cá nhỏ. Những sợi tua mang con mồi sống động vào bên trong chuông. Lưới chuông lập tức quần lấy con mồi và thanh toán hết. Sữa di chuyển rất

đặc biệt. Nó tiến tới bằng cách dương lên cụp xuống phần hình chuông.

Khi đụng vào sữa vô ý hay cố ý chúng ta cảm thấy như bị lửa bỏng là vì chất bỏng gây ngứa được tiết ra bởi những hạch đặc biệt. Chất này trải rộng quanh con sữa để giết hoặc làm tê liệt những nạn nhân bé nhỏ của nó và làm tiêu tán ý định thủ tiêu nó của những kẻ thù đang đói bụng.

Đôi khi sữa trôi bồng bồng hàng ngàn con trên mặt bề dẹt sóng vào lúc hoàng hôn hay ban đêm: mặt biển như được thấp sáng bởi những tia bạc lân tinh mà quái tựa hồ như bóng của bữa tiệc liên hoan kỳ lạ nào đó dưới biển sâu được chiếu lên mặt nước.

L.X.N. sưu tầm

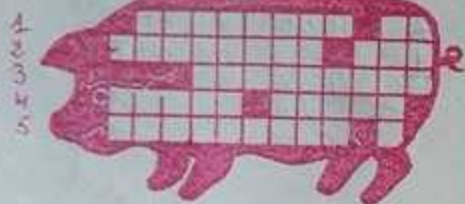

GIẢI TRÍ

Ô CHỮ CON HEO

A B C D E F I K L O M N

NGANG :

- 1 — Họ hàng, người thân — Đường may ở tuần áo.
- 2 — Làm lễ cưới — Kim loại xám mềm nặng.
- 3 — Mùi thơm.
- 4 — Làm đổi màu — Côn đồ đu đu đu.
- 5 — Ăn từ từ từng miếng — Đầu Gà.

ĐỌC :

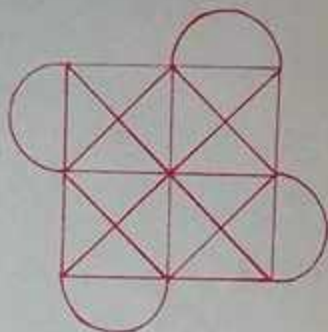
- A — Tê liệt — Bản chim hình chữ y
- B — Nước giáp Miền Bắc V N (viết tắt) — Héo dẻ con (viết tắt).
- C — Mỏ to miệng ra — Một đoàn vật (ngược)
- D — Sống an vui —
- E — Mềm yếu
- F — Làm bắn ra — Đầu rồng.
- I — Xe thông dụng nhất.
- K — Sống nhờ và kẻ khác.
- L — Mẫu tự trước O.
- O — Nơi họp để mua bán.
- M — Thấu hiểu hết.
- N — Bỏ bỏ lấy nước.

THẾ THANH

TVĐ Từ Thương Dạ Vă — Saigon

TRANH VẼ MỘT NÉT

Các em làm thế nào vẽ hình này chỉ trong một nét.

ĐỐ VUI

1) Một anh chàng có 2 ấm trà nóng nhưng chỉ có một cái nắp. Anh ta muốn giữ sao cho trà trong 2 ấm cùng nóng lâu. Anh ta phải làm sao nếu ngoài cái nắp kia ra anh ta không còn vật gì khác có thể dậy được?

2) Hai cây đèn cây dài bằng nhau nhưng một cây to, một cây nhỏ. Người ta thắp cả hai cây cùng một lúc, một cây cháy hết trong 6 giờ, cây kia cháy hết trong 3 giờ.

Sau bao lâu thì cây cháy chậm sẽ dài vừa đúng gấp đôi cây cháy mau?

GS. NGÔ CẦN

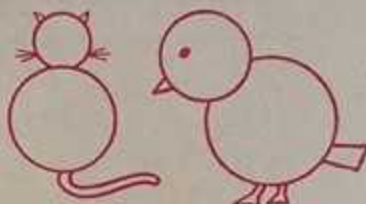
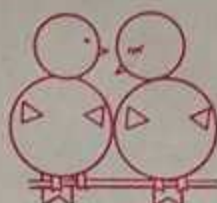
NHẬN XÉT

Các bạn hãy so sánh hai bức tranh này để tìm ra 8 điểm khác nhau.

(xem trả lời trang 23)

XẾP HÌNH TRÒN THÀNH CHIM CHÓC, THÚ VẬT

VẬT LIỆU :

— Giấy màu, trang kim màu

ĐỒ NGHỀ :

— Kéo
— Keo
— Côm-pa
— Bút chì

CÁCH LÀM :

- 1) Cắt hình tròn to nhỏ khác nhau tùy ý
- 2) Cắt một số hình tam giác nhỏ
- 3) Định các hình tròn theo mẫu

hay tùy sáng kiến các em

4) Gắn các tam giác làm cánh, mỏ, tai...

5) Thêm các phần phụ như chân, mắt...

Làm rất dễ phải không các em.

Khéo tay làm tượng

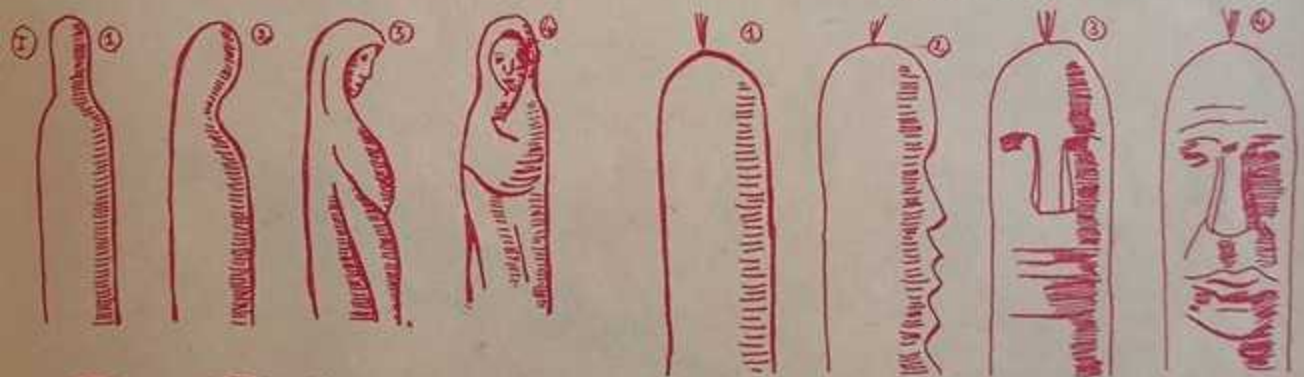
ĐÀN GIAO

Các bạn muốn có một bức tượng nhỏ để trang trí ở trong phòng hay ở trong tủ không? Dễ lắm, Giao xin mách các bạn một kế này nhé. Các bạn chỉ cần khéo tay một chút là thành công ngay. Đây nhé, các bạn chạy ra tiệm tạp hóa hỏi mua mấy cây đèn cây, mẫu gì cũng được tùy theo các bạn. Nhưng các bạn đừng mua loại nhỏ quá, vì nhỏ làm trông không được đẹp. Mua loại trung bình là đẹp nhất.

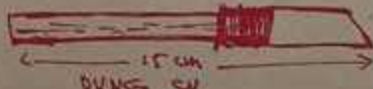
Ngoài cách làm bằng đèn cây, các bạn còn có thể làm bằng phấn trắng. Những tượng nhỏ nhân thể chúng ta làm phấn, còn những bức tượng to ta làm bằng đèn cây.

VỀ DỤNG CỤ: các bạn làm lấy một con dao nhỏ dài độ 4cm.

CÁCH LÀM: Trước hết các bạn cầm cây đèn cây hay phấn rồi tạc sơ qua về hình thể mà các bạn muốn khắc, sau đó các bạn đi sâu vào chi tiết như: đầu, tóc, mũi, mắt, tai, miệng, v.v... (Xem hình vẽ) Đan Giao chúc các bạn thành công.

LÀM BĂNG PHẤN

BĂNG ĐÈN CÂY

Nhà thám tử MẤT Ô

Bạn chắc hẳn đã biết Sherlock Holmes, Hercule Poirot và James Bond (1). Vậy thì, bạn nên biết rằng những nhà thám tử này, đặt cạnh César Coupatout, chỉ là những người mới học việc! Thật vậy, đầu César Coupatout mới trông thì chẳng có gì đặc biệt, (có cái thói quen hơi quá đáng, là nắm lấy áo bạn bằng cái cúc áo ngoài, rồi lắc lư lắc để cho đến khi nó đứt ra trong tay ông ta) nhưng ông ta có một phương pháp riêng để điều tra, phương pháp... của César Coupatout!

Một hôm, khi tôi đến thăm ông tại nhà, để phỏng vấn ông làm cách nào mà ông đã thành công được nhiều vụ như thế, nhà thám tử trứ danh này đã trình bày:

— Ông thử nghĩ coi, tôi chẳng tội gì mà bỏ bốn chân dưới sàn nhà để nghiên cứu bằng kính hiển vi một mẫu tàn thuốc lá, như anh chàng can đảm Sherlock Holmes, cũng không đánh dấm môn Thái Cực Đạo, như James Bond, và cũng chẳng vô phòng ngồi nghiên cứu hiện tượng tâm lý như Hercule Poirot! Tâm lý học là một khoa học không chính xác, Thái cực Đạo thì chỉ tốt cho mấy đầu óc kém tưởng tượng, và những mẫu tàn thuốc lá thì đã từ lâu, chúng chẳng có ý nghĩa gì nữa cả. Phương pháp của tôi là toán học, bạn rõ chưa? Toán học có nghĩa là phải suy nghĩ, lý luận và tính toán! Chẳng cần

những cuộc điều tra lời thề, một cái bảng đen và một bảng logarithmes là đủ. Khi tôi có một vụ điều tra phải khám phá tôi ngồi yên đây không nhúc nhích đi đâu cả. Vài giờ suy nghĩ, và lời giải, xuất hiện ngay qua những con tính. Không thể nhầm lẫn được!

Ông ta lo lắng vứt cái cúc áo thứ hai của tôi đi, mà ông ta vừa dứt ~~l~~, và kết luận:

— Vậy là tôi được giao phó cho tìm những đồ trang sức của bà bà trước Vauricourt. Bà ấy muốn tôi điều tra tại chỗ. Tôi không muốn làm phật ý bà ta, nhưng đó chỉ là một thủ tục hoàn toàn vô ích. Tôi sẽ suy nghĩ và...

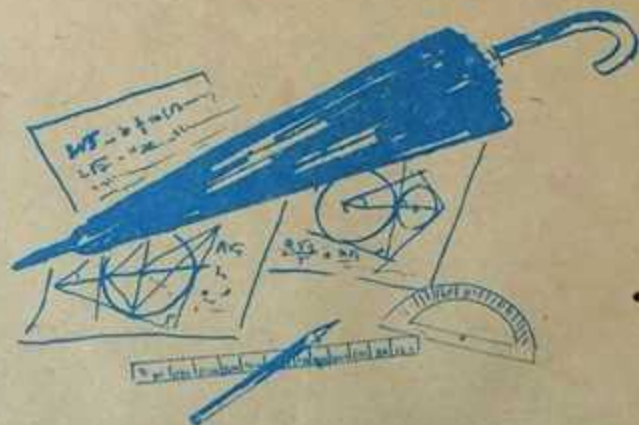
— Ông sẽ tìm thấy ngay đấy mà. Một thám tử như ông thì...

— Tất nhiên, tất nhiên, ông ta nói với một nụ cười khoan dung. Đó chỉ là một bài toán nhỏ.

Tuy vậy...

Thấy câu chuyện này có vẻ làm ông ta trái ý, tôi bèn xin phép ra về, và nói rằng tôi sẽ ghé qua nữa.

Ba giờ sau, khi tôi trở lại, dưới ngập đất đầy mười ba tờ giấy đầy chữ, dập, xóa còn trên bảng đen thì những đường cong hình chuông của Gauss trải dài kín mít; cũng chưa hết, tám bản đồ Ba Lê treo trên tường đầy những nét chỉ đạo.

Ông ta bỗng dừng lại và lo lắng liếc nhìn về phía chỗ để can và dũ. Rồi bỗng ông kêu lên:

— Trời đất tôi đã để quên cây dũ!

Đó là đặc điểm thứ hai của ông ta, lúc nào cũng vác theo một cái ô đen bự, dầu trời mưa hay nắng.

Tôi vội dũa:

— Ông tôi đúng lúc lắm, ông ta bảo tôi, tay không ngừng xài đến cây thước tính của ông ta. Ông sẽ có thể phê bình phương pháp của tôi.

Tôi hỏi:

— Ông đã có tung tích gì của những món đồ nữ trang của bà bà trước hay sao?

1) Đây là ba nhân vật chính, 3 thám tử tài ba trong các truyện trình thám tử danh tiếng của Sir Conan Doyle, Agatha Christie và Ian Fleming.

—Đồ nữ trang? Đồ nữ trang nào? Không, tôi kiếm cây ở (đỏ) của tôi. Và trở hẳn đồ thành phố Bx Lx. Ông bắt đầu:

— Đây là chính con đường mà tôi đã đi qua sáng nay. Tôi rời nhà lúc 9g36 với cây ở của tôi, và tôi về tới nhà lúc 11g43, không có cây ở. Vậy thì tôi mất cây ở vào khoảng giữa hai giờ đó, trên quãng đường này. Ông có theo kịp không?

Tôi vẫn theo rồi ông ta hoàn toàn Ông ta tiếp:

— Trước hết, rất có lẽ, là tôi chưa mất ở trước khi tôi đứng lại lần đầu. Thứ hai, lẽ đại lộ Raspail, mà lúc về tôi đi ngang qua đó, hồi 11g15, đang được sửa lại, thế mà tôi không để ý đến sự khác biệt của mặt đất bằng đầu ở. Tôi bèn suy ra rằng tôi mất ở trong khoảng điểm này mà tôi gọi là A và điểm kia mà tôi gọi là B.

Ông ta bỗng vỗ trán và nhảy đến cầm ống điện thoại:

— A lô! Đài khi tượng đó phải bằng?... Đây là César Coupatout... Đúng đó, tôi là thám tử! sáng nay

đứng mấy giờ, trời đã mưa ở trung tâm thành phố Bx Lx... A! không xin ông cho biết chính xác hơn đi... Giữa 10g20 và 10g35! Xin cảm ơn ông.

Ông ta quay lại phía tôi, đặc thảng:

— Trời đã mưa mà tôi không bị ướt. Ông hiểu tôi, phải không?

Ông ta với lấy cái thước tính, và tôi hiểu ông ta đang tính vận tốc đi trung bình, để tìm xem tại điểm nào có thể là ông ta đang tới khi trời mưa.

— Tôi sắp tới đích, ông ta tuyên bố. Đứng ở giữa quãng từ góc phố Vaneau và đầu đại lộ Raspail, tôi bị mất cây ở. Vậy là phương trình của tôi đã gần được đặt ra. Tôi xin ông, đừng làm một tiếng động nào cả! Tôi cần phải chú ý hết sức.

Trong đúng mười phút, ông ta viết không ngừng. Tôi, tôi ngồi yên không nhúc nhích, đầy thần phục những kết quả chớp nhoáng đó.

Điện thoại bỗng reng chùng. César Coupatout ra vẻ bất bình, cầm

ống nói, trao đổi vài câu ngắn với một người đối thoại là mặt, một lát ông bảo tôi:

— Anh bạn tôi, Gaston, vừa báo cho tôi biết là cái ở của tôi đã bị bỏ quên ở nhà anh ta. Tôi đi biết trước như thế mà. Đây này ông xem đây.

Ông ta đưa ra cho tôi một tờ giấy, mực còn chưa ráo: «Cây ở đang ở tại hành lang nhà Gaston mà tôi đã để quên ở đó sáng nay, hồi 10g57».

— Đó! César Coupatout nhường nhường nói. Bây giờ tôi có thể nghỉ đến vụ đồ nữ trang. Rất giản dị, phải không?

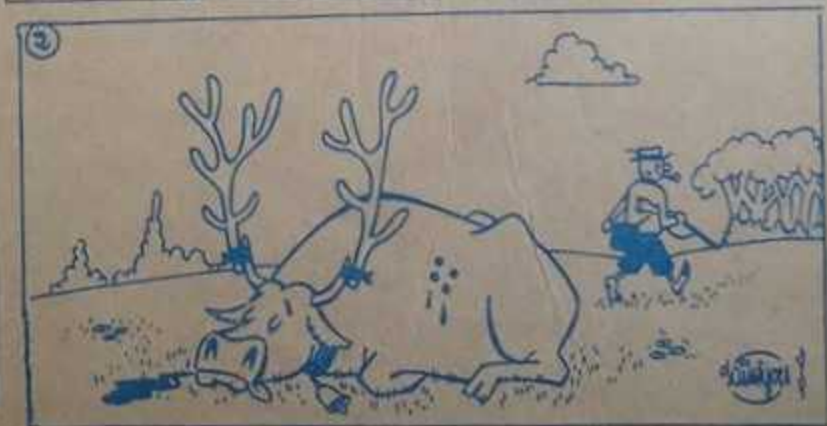
— Thật là giản dị và đáng phục, tôi bảo như vậy mà không quanh co. Tuy rằng những người khác có thể cho rằng thì César cứ việc gọi đây nói hỏi quách anh bạn Gaston, là người đọc nhất mà ông ta đến thăm cho rồi. Nhưng nếu quan niệm như thế thôi là chỉ hiểu gì về vẻ đẹp thuần túy của khoa học cả.

PAUL COGAN
Đồ thị Thuận dịch

MỘT PHONG VU BIÊU KỶ LẠ

Khoảng một trăm năm trước đây tại Luân Đôn có một cuộc triển lãm, và người ta đã trình bày một phong vũ biểu lạ lùng chưa từng có trên thế giới. Phong vũ biểu gồm có 12 chai nhỏ cột chặt vào nhau chứa mỗi chai... một cơn gió. Trong mỗi chai lại có một cái chuông rung để báo hiệu.

Nhà sáng chế cho biết nếu trời sắp có mưa gió thì các cơn gió trong chai sẽ bỏ vóng tròn dưới đáy chai. Khi trời sắp có bão, đĩa sẽ bỏ lên lên miệng chai cho đến khi hết bão nó mới chịu xuống. Và khi trời êm biển lặng thì các chú đĩa nhà ta sẽ nằm khoanh tròn yên lặng. Còn gặp các đêm trời có trăng, đĩa sẽ ngóc đầu lên như để nhìn chị Hằng. Và phong vũ biểu kỳ lạ này đã được dân chúng Anh lúc đó coi chính phủ phải đặt lại dọc theo bờ biển của nước Anh. Các bạn bé tí của Thiệu Nhi có thích thì làm một cái thử xem có đúng vậy không.

VƯỜN HỒNG

SỢI DÂY XEPON (?)

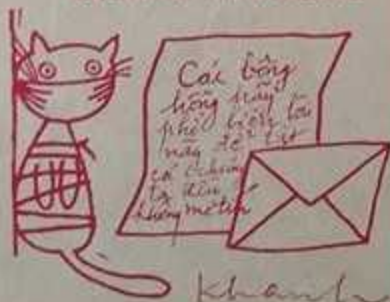
Kỳ này chị kể cho các em nghe một câu chuyện tức cười. Số là từ bữa phát hành báo, trong đám thư của các em gửi về cho chị, có 7 cái thư lạ. Là thật, vì người gửi thư chắc là không phải công dân Vườn Hồng rồi. Nội dung thư buồn cười lắm. Không có tâm tình gì cả, chỉ vắn vắn có cái tên là « Sợi dây Xepon » rồi tới toàn là những lời dọa dẫm nếu nhận được dây này mà đốt đi thì bị tai nạn (có thể dụ rằng rớt lâm) rồi lại kể tên những « gương sáng » đã chép gửi đi đều được toàn là may mắn nào là người thì được (không hiểu được bằng cách nào) 1.000.000 Mỹ kim (dễ dụ khi mình đồ các em). Rồi họ bảo mình chép 27 bản và gửi đi 27 nơi khác nhau, trong thời gian ngắn sẽ gặp chuyện bất ngờ, nếu không gửi đi, tai nạn sẽ đến trong bảy ngày. Có lẽ thấy chưa đủ liều thuốc độc để cho người nhận sợ, họ lại thêm cái « chú ý » rất là ghê gớm gồm tới mấy người không gửi đều chết, tai nạn từ thương v.v..., nhẹ nhất cũng là bị Thần Phong (?) phá hoại, còn gửi đi thì trúng số 10 triệu (?) đậu tú tài II (!!!) cười được vợ đẹp v.v....

Các em ơi, từ mấy năn nay chị đã nhận được ít nhất là vài chục cái thư loại này rồi. Mà chị chỉ hề gửi đi cho ai hết, vì nếu tai nạn có thể xảy ra thì chẳng thà chị bạc phước, chứ chỉ lẽ chị đẩy nó đi cho ai bày

giờ. Các em thử tưởng tượng coi, mình mở nào tìm trong đám bạn mình 1 người, rồi đem bao nhiêu xui xẻo lại cho người ta. Ấy thế mà chị chỉ hề gặp tai nạn nào cả, chỉ thấy có mỗi điều rõ ràng là nếu nghe theo họ, ít nhất chị phải chép 27 x 20 lần = 540 lá thư; tiền giấy, bao thư và tem tốn hết 5.000\$; thời gian chép và moi óc để tìm « nạn nhân » mỗi cái thư hết nửa giờ, 540 cái hết 270 giờ. Các em ơi! như vậy là nếu chị nghe theo họ thì chị mới là gặp tai nạn, vừa tốn tiền vừa giảm thọ, lại thêm gây nghiệp ác là thấy toàn chuyện tai nạn chết người mình mở, mà lại gài cho bạn. Người ta đang yên lành, mình gửi sợi dây này cho người ta rồi người ta không chép mà người ta gặp nạn thật thì sao.

Các bông hồng yêu quý! Nếu có em nào nhận được sợi dây này thì đừng có sợ. Bằng chứng hiển nhiên là chị chẳng có làm sao hết. Trái lại, các em nên cắt đứt nó đi bằng cách xé bỏ sọt rác, nếu em không tin. Còn nếu có tin, thì em ơi! Chẳng thà gửi về cho chị, chứ đừng có reo rắc cái sự lo sợ này cho các bạn bé bông đáng thương khác mà tội nghiệp họ.

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH

ĐỀ YÊU ĐỜI

Hạnh phúc

Chị nghĩ có rất nhiều em phê bình chị thế này: « Sao chị Đ P K của mình chỉ toàn nói những đề tài tầm thường, không có gì là cao xa cả. Nhất là những đề tài đã tầm thường lại còn cũ kỹ nữa. Chị mình làm cầm ». Em ơi! Có lẽ có thể là chị hơi làm cầm, nhưng (lại nhưng) các em thân yêu, mục này chị viết với mục đích giúp các em có nhiều cơ hội đề yêu đời, đề tạo hạnh phúc. Mà hạnh phúc thì lại chỉ dặt bằng những sợi tơ rất giản dị, hàng ngày luôn luôn các em có rất nhiều dịp để kiến tạo.

Người ta hết lòng đi tìm tòi mặt trăng để phân tích, để tìm hiểu, mà những hành tinh quanh chính chúng mình là những người trong gia đình thì lại bị bỏ lơ. Các em có thường đề ý đến tình trạng sức khỏe của ba má và các anh chị em không? Thấy ba má gât các em có nghĩ rằng có lẽ ba má đau hoặc đang buồn mà gât hay là lập tức các em oán hận. Thấy các anh các chị em cầu nhau, các em có bao giờ nghĩ rằng các anh chị em chắc đang gặp chuyện bực mình hoặc đau răng, đau bụng, hay lập tức các em đưa ra bộ mặt xưng xĩa, nói năng hỗn hào để trả đũa.

Các em thân mến của chị,

Vì lòng yêu quý các em, chị lấy kinh nghiệm bản thân của chị mà khuyên các em: trong khi còn sống trong gia đình, các em ráng tìm hiểu đề mà thông cảm với người trong gia đình đi bởi vì mỗi người trong gia đình của các em cũng chính là một tác phẩm nghệ thuật của Thượng Đế.

Các em tìm hiểu một bức tranh, bức tượng, một cuốn sách hay một quốc gia nào đó, việc đó tốt lắm, nhưng trước đó, trong tầm tay, các em hãy tìm hiểu mọi người trong gia đình. Tìm hiểu rồi, các em sẽ thấy

đi thương mại mọi người, vì phần lớn những thói quen xấu đều chỉ do hoàn cảnh xô đẩy do thời thế em. Tiền bạc hay danh vọng kiếm ra khó khăn nhưng lại chưa chắc gì là chia sẻ khổ được cảnh của hạnh phúc, cho nên, tùy theo khả năng, các em rằng kiên tạo những niềm vui nhỏ cho gia đình được yên vui, đó là các em đã góp phần xây dựng hạnh phúc.

Các cụ xưa có nói tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Chỉ thấy là đúng ghê lắm. Rằng tu luyện bản thân và yêu thương được người ở gần, lần lần tới tìm hiểu người chung quanh xa rồi mới tới xã hội được.

Cái gì trong tâm tay các em hãy
tặng cho mẹ. Cái nguyên tắc
thiết thực nhất dễ mà sống sung
sướng và giúp người khác sung
sướng chính là sự hòa mình với
người và thông cảm với người.

TIN TỨC THIẾU NHI

Một thiếu nhi 12 tuổi đoạt giải « người đọc sách nhiều nhất » tại Hán Thành

HÀN THÀNH (UPI) — Một thiếu nhi 12 tuổi ở Hàn Thành đã chiếm giải người đọc sách nhiều nhất của ông Bộ Trưởng giáo dục Đại Hàn Kwánashihumin.

Đặng là cô Hui Jin Chun con gái của ông Chang Hun Chun một kế toán viên tại một hãng bảo hiểm. Cô bé đã đọc với con số kỷ lục trên 300 cuốn sách trong thời gian 18 tháng qua. Và hầu hết là những tiểu sử của các nhân vật quan trọng, các chuyện cổ tích và chuyện tiền thuyết.

Mỗi ngày cô bé dành riêng 4 giờ để đọc sách, 2 giờ tại thư viện quốc gia gần nhà sau giờ tan học và 2 giờ khác từ 9 giờ tối tại nhà sau khi cô bé làm xong việc nhà.

Ngoài ra, cô Hui Jin Chun còn là một tay chơi dương cầm và sáng tác nhạc giỏi. Mùa xuân vừa qua cô bé đã đoạt giải danh dự trong cuộc thi sáng tác nhạc dành cho thiếu nhi.

Mẫu Thêu

ĐẠ TRƯỜNG TỬ TUYẾT

GIA ĐÌNH THIẾU NHỊ

HUỖNH THỊ NGÀ — HUỖNH VĂN CĂN — PHẠM QUANG THẨM — TRẦN TRUNG VIÊN

TRỊNH CAO ĐỆ — NGUYỄN NAM — ĐOÀN THỊ PHƯƠNG ANH — ĐOÀN CÔNG KHANH

HÀ THỊ MỸ THU — NGUYỄN THỊ KIM OANH — TRẦN QUANG KHẢI — NGUYỄN TIẾN LONG

NGUYỄN TIẾN ĐÔNG — VÕ VĂN HOÀNG — TRẦN HIẾU LIÊN — TRẦN CẢNH TÀI

(còn nữa)

BĂNG KHUÂNG

Đêm nay trời không trăng
Ôi vầng bóng chị hằng
Nên sao buồn rầu rứt
Chờ lòng em già băng

Em thương nhớ vu vơ
Một áng mây xa mờ
Đưa tay em vẫy mãi
Tìm an ủi cùng Thơ

Em ngồi ngắm trời cao
Lấp lánh muôn vì sao
Tựa như từng ánh mắt
Đang nhìn em nao nao
Em cười với sương đêm
Khẽ khẽ hát êm êm
Đề lòng không vắng vẻ
Đề khung trời vui thêm...

Đêm đã khuya rồi cơ
Vội tay khép cửa hờ
Xa đêm đầy tinh tú
Xa cả những vần thơ

Em say giấc hồn nhiên
Em say mộng triển miên
Trong vườn hồng bé nhỏ
Mơ thấy một bà tiên...

TẠ LỆ VÂN
Ba Xuyên

LẠC LỐI

Em cúi đầu đếm bước
Một buổi chiều công viên
Chùa nhất mùa lễ ước
Vương gót chân lạc loài
Hàng lá me xanh xanh
Buồn gọi nhớ lên mi
Em cúi nhất từng lá
Mơ mộng nhìn xa xôi
Chợt thấy lòng bơ vơ
Tiếng gió nhẹ thăm thì
Em bước đi lạc lối
Hàng lá me xoài dài

KIM GIAO

CHIẾC NÓN BAY

(Thật khê với bác gió dè ghê!)

Hôm qua đi học về
Bác gió thổi mạnh ghê
Khiến cho chiếc nón bé
Bay vụt ra ngoài lề
Bé hốt hoảng chạy theo
Nhưng nón cứ bay vào
Lòng bé càng lo sợ
Và gió cứ vẫn reo
Chết chửa, ô! thôi rồi
Bé mấp máy bờ môi:
— « Chao ôi bay xa quá
Lâm sao kịp đến nơi »
Và từ kia hiện ra
Một xe trên đường xa
Cần bừa trên nón bé
Thật không chút xót xa
Bé chạy đến thật nhanh
Nhưng nón đã tan tành
Đứng trong lệ nhìn nón
Mặt bé đổi màu xanh
Bởi chiếc nón hôm qua
Mẹ mới mua cho bé
Lâm sao bé không tiếc
Rồi lại sợ mẹ la
Bé thơ thẩn đi về
Những bước chân ế chề
Thỉnh thoảng quay nhìn lại
Tìm bé buồn tái tề
Chợt nhớ đến điều gì
Bé ngừng bước không đi
Một mình bé thủ thỉ:
— « Rồi đồ tội cái chi »
Bé chân ngắn chân dài
Bước vào gặp mẹ ngay
Hỏi rằng: « Nón đâu bé
Sao lại đứng gãi tai »
Lấy tóc độ bình thường
Bé vịn tay vào tường
Mẹ trông cười bảo nhỏ:
— « Bé nói đi mẹ thương »
— « Thưa mẹ khi đi về
Gió mạnh hết chỗ che
Nón bé trông thích quá
Chạy theo tít ngoài lề
Mẹ bé khê như mây »
— « Con bé này ô hay
Sao không chờ mà lấy
Lại bỏ đi thế này »
Bé xanh mặt thưa rằng:
— « Lấy vậy đâu khó khăn
Nhưng xe đã đâm nát

Bé biết phải làm rằng »
Mẹ nhìn bé thờ dãi:
— « Mẹ đã dặn bé hoài
Ra đường cho cẩn thận
Chờ ngắm gió nhìn mây »
Mẹ kéo bé đến gần
Rồi nói như chuông ngân:
— « Bấy giờ mẹ « thương » bé
Hải cái « cộc » tượng trưng »

Nghĩ mà tức gớm ghê
Cũng tại bác gió nê
Lần sau đừng thế nữa
Ghét bác gió lắm nghe

TÂM VY

HOÀI CỔ HƯƠNG

Buồn thăm ấy gởi về nơi cổ hương
Nhưng nhớ quắt quay những đêm trường

Ra đi thuở ấy buồn rơi lệ
Cúi mặt u hoài lệ vẫn vương

Nhớ làng quê với lũy tre xanh
Chiều đông quẻ không khi trong lành
Mong trở về nếp nhà tranh cũ
Đêm mưa buồn ủ rũ rơi nhanh

Tuổi thơ hồng đẹp tựa gấm hoa
Sống trong vòng lũy tre hiền hòa
Sống trong nước chảy êm êm quá
Kỷ niệm ngày xưa chưa nhạt nhòa

CA DAO

ĐÓNG KỊCH

tặng các em Sỏi đoàn Nhật Lan

Trường em có trại lửa hồng
Em phải đóng vai Anh Hùng Lam Sơn:

Đỏ chân ca khúc giặc hờn
Mái gươm trông bóng trắng mòn
rừng xanh

Cờ cao tay phất một thành
Gươm tráng sĩ chém quân Minh
tơi bời

Yên vui đem lại cho đời
Rừng hoang sơ lại ca lời nước non

Khi đêm em ngủ nằm mơ
Thấy mình cười ngựa đi về Lam Sơn

TRẦN TƯỜNG VINH HÒA

THẦY

Sống học — tròng đương

Kính tặng : *gs. Ngô trọng Bình*
THCL Hoàng Diệu Ba Xuyên
Luyện Hương cho ban lớp ca « Thanh
bình ca » và những vui buồn ở khung
trời CPS.

Mỗi khi cô dịp hồi tưởng lại ngày xưa còn bé, còn trong lớp áo trắng học trò, còn trong thuở mài đống quần nơi bàn học, còn hồn giận vu vơ mi con bé Mai dễ ghét... vv... nhiều lắm. Nhưng những thầy cô dạy con suốt bốn năm trung học con không nhớ ai bằng thầy.

Thầy dạy chúng con sinh ngữ từ năm vừa bước thấp, bước cao vào ngưỡng cửa trung học với gương mặt ngây ngô. Không biết một chữ one, two là cái quái gì chúng con gặp thầy. Thầy hướng dẫn chúng con từng tí. Từ vocabulary với những book, table... thầy bắt phải học thuộc lâu; đến grammar với những verb to be lung tung bẽnh của năm lớp sáu. Bộ óc chúng con tối tăm. Thầy kiên nhẫn chịu đựng. Thầy không bao giờ bực tức về bất cứ một chuyện gì mặc dù có lúc chúng con ngu như... bò. Phải không thầy? Con chỉ thoáng thấy trên gương mặt thầy một nét buồn phảng phất (nhờ đôi mắt thầy đấy) khi chúng con không học thuộc bài. Mà thích thật, hôm nay không thuộc bài thì thầy cho nợ một lần. Lần sau lên trả nợ. Thầy không « ăn căn » tặng ai mắt kính bao giờ. Con nhớ hồi cuối năm lớp sáu, đã có lần thầy bảo rằng :

« Thầy nhận thấy trong lớp này chưa có ai cận thị và cần mắt kính ».

Chúng con cười ồ vì đã biết ngụ ý câu nói của thầy rồi. Và vì vậy, tinh thần học tập của chúng con phần khởi thêm lên.

Đến năm lớp 8, gặp lại Thầy lần nữa. Lần này có lẽ vì lớn hơn nên đã biết suy nghĩ. Kỷ niệm thật đấy.

Còn vẫn nhớ mãi kỳ thi đệ nhị bán niên năm đó. Giờ thi chỉ mà đưa nào đưa nấy giòn còn hơn quý.

Có lẽ thầy đề quá chằng? Thầy

SÁNG TÁC CỦA CÁC EM :

muôn hồng nghìn tía

ngồi trên bục gỗ cầm cúi chấm bài cho mấy lớp khác mà thầy không hay rằng chúng con đang « giở thủ đoạn hành nghề bất chính » (Thầy vô tình Thầy quá tin tưởng ở chúng con? Thầy giả vờ không hay?) Những cuốn tập, những quyển tự điển được phanh ra chép như « chép kinh chùa » thì xong đưa nào cũng bị bỏ khoạc tài quay phim nghệ thuật của mình. Cũng có vài đứa thắc mắc tại sao thầy quá dễ... Rồi thôi. Đến ngày phát bài thi thi... than ôi !..

Hôm đó thầy vào lớp. Chưa kịp an tọa, chúng con đã hét ồm ồm đòi phát bài thi. Thầy nghiêm quá làm chúng con hơi hoảng, hết hứng nín khe. Thầy kêu tên từng đứa lên lãnh bài. Mấy đứa được lãnh bài về sớm chụm đầu lại xem. Những gương mặt vui vẻ, hồng hào chợt biến mất. Bì chữ chỉ còn lại đôi mắt mở lớn vì ngạc nhiên vài vánh môi tím ngắt. Biến đổi chiếm kỷ lục trong một phút đồng hồ.

Bởi hầu hết những bài thi trong lớp đều bị thầy phê giống nhau, kỳ cục lắm! Phát bài xong, thầy đưa « đôi mắt nhưng đẹp nhất thế giới » chiếu thẳng từng gương mặt khiến chúng con ngượng ngịu cúi đầu. Một vài cô nàng mau nước mắt, trên má đã có vài giọt mưa rồi đấy! Thầy yên lặng thật lâu... « Thầy rất buồn khi thấy lần này các em làm bài kém quá! và đều tương tự. Đứng giống nhau không nói gì. Đàng này sai lại giống nữa. Có phải lần này các em làm bài không trong sạch »..

Thầy nói nhiều lắm...! Ánh mắt thầy thật buồn... Thầy đã quá đặt niềm tin ở chúng con bị chữ thầy thất vọng. Phải không? Chúng con đã làm buồn cho thầy... Hồi hận ghê

cơ! Đến cuối giờ, Thầy mới nói là thầy không giận chúng con. Thầy không trách chúng con gì cả. Bởi vì thầy thông cảm cho tuổi trẻ nông nổi. Thầy chỉ mong chúng con từ đây phải cố gắng học và giữ mình luôn luôn trong sạch. Thế thôi. Và lớp học lại vui như cũ. Con cảm động đến rưng rưng...

Cuối năm lớp 8, thầy hướng dẫn ban văn nghệ nhà trường. Con nhớ suốt đời những ngày cuối năm nơi văn phòng CPS dợt nhạc với thầy. Chúng con 14 đứa, ban « Thanh bình ca » của thầy đó! Thầy trò mình hát với nhau gần tròn một tháng thầy nhỉ? Chúng con chia ra làm hai bè, giọng bổng và trầm. Mỗi đầu hát chung lạc giọng hoài, thầy phải sửa mãi, mệt ghê! Những buổi chiều trời mưa. Ở văn phòng CPS, thầy trò mình ngồi bên nhau ăn những trái dưa chua lè. Chúng con vầy quanh nghe thầy hát. Giọng thầy thật ấm...

Những ngày cuối cùng của niên học đến thật nhanh và buồn muốn khóc. Học sinh nghỉ học gần hết. Sân trường còn chơ vơ vài tà áo trắng.. Và rồi... ngày định mệnh cũng đến.. ngày phát phần thưởng sau cùng.

Buổi sáng chủ nhật, trời Ba Xuyên nắng hạ thật hồng. Chúng con đến trường sớm để nghe lại lời dặn của thầy trước khi lên trình diễn. Đến trưa, buổi lễ tan, quan khách về gần hết. Nhìn lại sân trường vắng lặng, tự dưng con thấy mình bơ vơ. Chúng con 14 đứa đứng vơ vẩn dưới gốc cây me tây yên lặng. Thầy đến. Thầy trò mình vẫn yên lặng. Hầu như lúc ấy ai cũng làm biếng hớ mớ. Im lặng để hồi tưởng để tiếc nuối... Những cánh phượng rừng

rưng rục nhuộm đỏ cả một góc trường.

Con bỗng thấy thêm lại cái không khiên ớn của những buổi ra chơi. Những giờ thi hồi hộp. Những lúc ngồi cân bút nơi bàn học vì một bài toán hay câu hỏi khó nghĩ... Có thấy, có bạn... vui biết dường nào... Con muốn khóc, khóc thật nhiều và nói thật nhiều... Nhưng kỳ lạ làm sao. Mắt con vẫn ráo hoảnh và miệng vẫn ngậm cầm... Một lát, thầy trò mình nói vài câu từ giả rồi chia tay.. Buổi trưa nắng gắt và... đói bụng..

Chữ thi còn đâu những ngày tháng bằng khuỷu của thuở trước nữa phải không thầy? Xa xôi quá rồi, con đã rời mái trường thân yêu với bao nhiêu kỷ niệm. Trả lại tà áo trắng thơ ngây học trò cho mái trường, bè bạn... Nhưng kỷ niệm ngày xưa vẫn chưa nhòa trong tiềm thức! Con vẫn nghe văng vẳng tiếng hát của ngày nào... « Về nơi đây chung xây đắp quê hương. Và nơi nơi vui câu hát yêu thương... »

Sống bạc trùng dương
204 Nguyễn tri Phương
Ba Xuyên

CHỊ EM TÔI

Hôm nay, bố mẹ tôi đi Đà Lạt và giao cho tôi một công việc mà đối với tôi thì « rất ư là nặng nề ». Đó là phải đi chợ, nấu ăn buổi tối cho mấy tui nhóc đi ngủ thật sớm v.v...

Đi chợ thì thật khổ! Chợ buổi sáng bùn lầy như nhộp đi sâu vô chợ có vẻ đỡ hơn ở ngoài nhiều. Tôi lần đến bà hàng bí, tôi định nấu canh bí đấy:

— Bao nhiêu một trái bí? tôi hỏi.

— Ba mươi đồng, bí này nấu canh ngon lắm

— Mắc quá, hai mươi lăm đồng đi.

— Không được, nói như cô thì bán lỗ.

Tôi liền qua hàng khác, bán rẻ hơn bà ấy, và cứ như thế tôi mua cho đến khi đủ đồ ăn cho hai buổi. Trên đường về tôi không quên mua cuốn thắng Bò cho con bé Ai đọc.

Về đến nhà thì tay chân mỏi rã rời quần áo dính bùn trông thật dơ, đôi chân thì đen xỉ vì dính bùn! Thắng Bò đang ăn bánh mì thấy tôi về liền chạy ra hỏi:

— Chị có mua thắng Bò cho nhỏ Ai không?

— Có, tui nhỏ đây cả chưa?

— Rồi, con Tùn con Tin đang súc miệng.

Tùn, Tin là tên hai đứa em sinh đôi của tôi, ba má tôi đặt cho nó như vậy cho vui thôi chứ ở trường nó tên là Diệu Linh, Diệu Châu đấy.

Thắng Bò vừa nhai bánh mì, vừa hỏi:

— À, bố mẹ đi mấy ngày rồi?

— Hai ngày, thăm cô Duyên sinh em bé.

— Mà trai hay gái?

— Hình như là gái, thôi xách giỏ xuống bếp rồi đưa cho con Ai cuốn thắng Bò đi.

— Vâng ạ.

Tôi thay quần áo, rửa chân tay cho sạch rồi làm đồ ăn. Bữa trưa đó tui nhóc cứ khen ngon luôn mồm, không biết tui nó khen thật hay để lấy lòng tôi đấy!

Buổi chiều khi ăn xong, tôi lên vận tivi xem cái lương vì bữa này là chủ nhật. Thắng Cò, với cái giọng the the nói:

— Vận đài Mỹ coi hay hơn, cái lương muốn điếc lỗ tai hén tui bây.

Không có đứa nào hưởng ứng chỉ trừ thắng Bò, thắng Cu.

Chúng tôi thấy bố mẹ đi vắng là vẫn « chứng nào tật nấy » kêu tao mầy với đứa nhỏ hơn mình: Con Tùn cũng vậy, sanh trước con Tin có một phút cũng xưng tao mầy với nó, tuy vậy con Tin cũng còn có đứa đề xưng đó là con Cún, con Cún tuy vậy cũng không để ý đến việc đó, nó ngồi mút tay ngon lành.

Thấy gai mắt tôi nạt:

— Cún, bỏ tay xuống! lấy khăn lau.

Rồi nhìn qua phe « địch » tôi nói:

— Đa số thắng thêu số, đứa nào muốn coi cái lương giờ tay lên.

Con Ai, Tùn, Tin, Cún giờ tay hưởng ứng.

— Thấy chưa, tao thắng vì tao có bốn người, mầy « hai » thắng à.

Tui thắng Cò thua cuộc nên lên lầu chơi vì tui nó nói coi cái lương một hồi thì tui nó bị điếc tai. Đẳng lẽ thua tôi cuộc nhưng vì tôi hay « gây áp lực » nên tui con Ai mới theo đấy, vì con Ai hay nhờ tôi giảng problem, tui Tùn Tin thì nhờ làm bóp bẻ bằng vải, con Cún thì hay nhờ vẽ các nàng công chúa để nó tô, nếu nó không theo tôi thì nó sẽ không biết nhờ ai cả. Nhờ tui thắng Cò thì chắc gì làm được, nhưng nếu có được thì cũng phải « pourboire » cho nó đồ ăn, bánh kẹo nên tui con Ai khổ cho đó.

Thời gian cứ thế mà trôi đi đến ngày bố mẹ tôi về thì tôi tho phào nhẹ nhõm như « trút được một cái nợ to tát » vì tôi là một tên rất ư là lười biếng.

DƯƠNG ĐĂNG DIỆU THỰC

NHỮNG BÔNG HỒNG
CỦA TUỔI TRÉ:
TAY NGỌC

CHUYỆN BÉ PHƯỢNG

Truyện dài của NHẬT TIỀN

ẤN BẢN MỚI LỘNG LẦY

CHỮ LỚN DỄ ĐỌC

Đã phát hành toàn quốc

Thư từ, bài vở xin gửi:

NHẬT TIỀN

Tòa soạn báo Thiếu Nhi

159 Thiệu Trị (Phủ Nhuận)

SAIGON

DẤU TÍCH NGÀY XƯA

Bất chợt rồi tình thân vờ nạt như
hoa
Như mưa nguồn bắt đầu một lần
lìm đến
Chảy lòa xòa trên đồng cỏ
Hắt hui ngập tràn nỗi nhớ
Bạn em đã thấy gì trong những
giọt nắng lóng lánh trên đợt lá
Có biết không em đang ngại ngùng
quay nặt
Cho những cánh xương hoa làm
cuộc ngân chia.
Và năm tháng thì kéo dài như biển
rộng gửi đến bạn em đây mây
Trang giấy mỏng gói ghém ngất
đầy thân quen mà thuở nào
Đã quên luyến tìm em đến bất
ngát cả hồn...

HƯƠNG DUYỀN

NGƯỜI MÚA RỐI XƯA NHẤT THẾ GIỚI

Ở thành phố Nuremberg bên Đức vừa mở một cuộc triển lãm về các chú múa rối và những trò múa rối. Trong số hàng ngàn hình người múa rối, chỉ có một là được tặng thưởng gìn giữ cẩn thận nhất.

Đó là người múa rối được mang từ Hi Viện «Boeckl Sche» ở Line nước Áo (Autriche), sở dĩ chú ta được cẩn thận giữ gìn là vì chú ta được làm từ thế kỷ thứ 18 và được xem là người múa rối cổ nhất thế giới.

Chú ta được bảo kê khoảng hai triệu bạc. Ghế chưa!

em học

n h a c

PHẠM ĐỨC HUYỀN và ANH TUYỀN
phụ trách

Thân mến chào các bồ,

Hà rất vui mừng được gặp lại các bồ và kể cho các bồ nghe, Hà vừa được ba má khích lệ rất nhiều về việc học nhạc của Hà. Để các bồ biết điều gì đây?... Thôi để Hà bật mí nghe! Đó là Hà được xếp hạng nhất tháng vừa qua, nên ba má Hà mua thưởng cho Hà một cây đàn «Mandoline». Hà đang được chỉ dẫn cho từng dấu nhạc một và ngồi nghe ba gảy một vài bài, Hà ngất ngất luôn. Ba Hà luôn luôn nói: «Con muốn học đàn chóng giỏi, thì cần phải giỏi nhạc lý trước». Vì thế hôm nay Hà học bài trước kỹ lắm, Hà đọc lại cho các bồ nghe nhé:

Ta có «Giải nốt lên», nếu đọc từ SOL trở lên LA, SI... và «Giải nốt xuống» nếu đọc từ SOL trở xuống FA, MI... Các bồ thấy Hà chỉ chưa, bây giờ Hà đọc các bồ mấy câu nhé:

1) Muốn viết những nốt nhạc thật cao hoặc thật trầm, chúng ta có thể dùng dòng nhạc phụ và khe nhạc phụ được không?

2) Chúng ta có thể viết nối liền các dấu móc lại với nhau bằng một gạch không?

Nếu bồ nào trả lời được hai câu đố của Hà, tức là đã thuộc bài rồi đó.

Hôm nay, Hà giới thiệu với các bồ một vài điểm mới lạ đó là:

— Dấu lặng.

— Dấu chấm.

Cũng như trong bài luận văn, đề ngắt câu, phân đoạn, chúng ta đã dùng đến các dấu phẩy, dấu chấm phẩy, dấu chấm v.v... thì trong một bản nhạc cũng vậy, có những đoạn không hát cũng không đàn, có những chỗ im lặng lâu, có những chỗ ngắt một chút rồi hát hoặc đàn ngay. Những chỗ ngắt, nghỉ đó trong âm nhạc ta phải dùng đến các «Dấu lặng».

Vậy các dấu lặng nếu đem so sánh với các hình thể nốt nhạc (tròn, trắng, đen, móc v.v...) chúng ta có bảng đối chiếu như sau:

hoặc

dấu lặng tròn	dấu lặng trắng	dấu lặng đen	dấu lặng móc	dấu lặng móc đôi	dấu lặng móc ba	dấu lặng móc tư

Các bạn lưu ý nhé, nhìn vào bảng đối chiếu trên các bạn có thấy điểm nào dễ lẫn lộn không? Các bạn để Hà chỉ cho. Đó là hai dấu lặng tròn và dấu lặng trắng, hình thể của hai dấu lặng này giống hệt nhau, nhưng chỉ khác ở vị trí của chúng trên khuôn nhạc. Dấu lặng tròn nằm dưới dòng nhạc thứ 4, còn dấu lặng trắng nằm ở trên dòng nhạc thứ ba.

Tiếp đến, Hà chắc các bạn rất ngạc nhiên khi nhìn vào bản nhạc lại thấy có các « dấu chấm » ở bên cạnh dấu trắng, dấu đen, dấu móc v.v... chưa hết đâu, các « dấu chấm » đó cũng có thể đứng bên cạnh các « Dấu lặng » nữa và có giá trị bằng nửa trường độ của nốt nhạc hoặc dấu lặng đó.

Các bạn xem một vài thí dụ:

— Dấu trắng chấm		=	
— Dấu đen chấm		=	
— Dấu móc chấm		=	
— Dấu lặng đen chấm		=	
— Dấu lặng móc chấm		=	

Và cũng nhiều trường có hai dấu chấm, vậy giá trị của dấu chấm sau bằng nửa trường độ của dấu chấm trước.

Thí dụ như:

— Dấu trắng chấm đôi		=	
— Dấu lặng đen chấm đôi		=	

Bài vừa rồi cũng hơi rắc rối đấy, vậy các bạn cần phải học kỹ nhé, để chúng ta sửa soạn học xướng âm và tập những bài hát ngắn, vui.

Thân mến chúc các bạn vui mạnh.

Tập xướng âm và tập hát:

ĐI HỌC VỀ

ĐI	HỌC	VỀ	EM	CHÀO	BA
MÌ	ĐỒ	ĐỒ	MÌ	ĐỒ	MÌ

EM	CHÀO	MÀ	EM	CHÀO	HẾT CẢ NHÀ
MÌ	ĐỒ	SỎI	MÌ	ĐỒ	SỎI ĐỒ ĐỒ

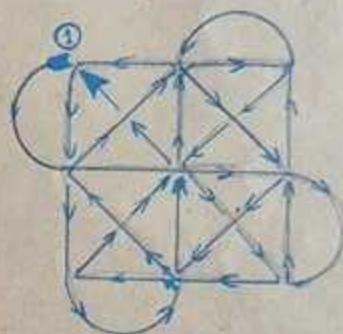
TRẢ LỜI Ô CHỮ

ABCDEFGHIJKLMNO

1
2
3
4
5

TRẢ LỜI TRANH VẼ MỘT NÉT

TRẢ LỜI ĐỒ VUI

1) Anh ta sẽ đặt chiếc ấm nọ lên trên chiếc kia và cái nấp lên trên chiếc ấm bên trên. Như vậy: chiếc ấm được dùng thay thế cho chiếc nấp bị thiếu.

2) Cây chày chày sẽ dài vừa đúng gấp đôi cây chày mau sau hai giờ. Vào lúc đó, cây chày chày hãy còn 2/3 chiều dài, trong khi cây chày mau chỉ còn 1/3 chiều dài.

GS. NGÔ CẦN

TÁM ĐIỂM SAI

1. Nền trên tường — 2. Cái ghế để cạnh lò sưởi — 3. Đuôi chó — 4. Quyền sách — 5. Huy hiệu trên tường — 6. Một khúc gỗ bên lò — 7. Chân thiếu phụ — 8. Thành ghế thiếu phụ ngồi.

chuyện lạ bốn phương

B6 XUÂN THẢO

CHUYỆN GIA ĐÌNH NHÀ GẤU

Trong vườn Bách thú ở Copenhagen (thủ đô nước Đan Mạch) có một chị gấu sinh hạ được hai chú gấu con, mẹ con cũng trắng muốt như nhau. Hai chú gấu bé tí này hầu như đến nỗi mỗi lần muốn bú sữa mẹ, chúng ấn chị gấu nhà ta sát vào tường đá. Chị gấu mẹ chỉ còn nước buông thõng tay chân để mặc tình cho hai con bú. Tình mẫu tử quả thật thiêng liêng, cho đến loài vật hung dữ như gấu mà cũng có. Phe ta xem ảnh chụp gia đình nhà gấu này có thấy đẹp không?

LỰC SĨ... GIÀ

Một chàng lực sĩ vận nội lực và cư nổi một chiếc trực thăng lên khỏi mặt đất, trong trực thăng có cả phi hành đoàn hẳn hoi. Các cánh quạt của chiếc trực thăng không quay tí nào, điều đó càng chứng tỏ sức mạnh

kinh hồn của chàng lực sĩ nhà ta. Nhưng xin thưa với các bạn, tiêu muối và phe bé tí nhà ta đã hồ to rồi.

Đây chỉ là một chàng lực sĩ già mạo nhờ kỹ thuật chụp ảnh của chú phỏ nhòm đó. Chú ghép ảnh lực sĩ với ảnh một chiếc trực thăng.

Tám ảnh đã được chụp với vận tốc cực nhanh, (1/1.000) giây làm cho các cánh quạt của trực thăng như ngừng quay, thực ra các cánh quạt này đã quay nhanh để làm cho trực thăng lên thẳng chứ không phải nhờ anh chàng lực sĩ đâu.

CON NGƯỜI CỦA NĂM 2.000

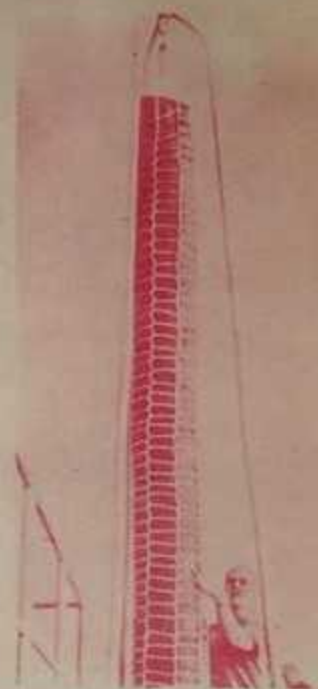
Mười hai người Anh tình nguyện sẵn sàng chịu mọi thí nghiệm khoa học ở Phòng thí nghiệm Hampstead

các bạn phe bé tí nhà ta hãy nhìn tám ảnh chụp họ đang đặt trong tình thí nghiệm, và chắc đã nghĩ rằng con người vào năm 2.000 sẽ như vậy. Thực ra thì họ đang mặc những y phục bằng chất liệu nguyên tử, và các bạn có biết không, các bộ y phục phi hành này làm cho họ có thể chịu nổi nhiệt độ khá cao (khoảng 870 bách phân) suốt thời gian thí nghiệm. Nhờ các cuộc thí nghiệm này các nhà bác học hy vọng sẽ tìm biết được tình trạng sinh lý của con người trong những điều kiện không được bình thường như vậy.

AI THÍCH ĂN DỒI

Trong cuộc triển lãm quốc tế về thực phẩm ở Munich một thành phố của nước Đức người ta nhìn thấy một khúc dồi khổng lồ. Chiều của nó là 3,80m và nặng 320kg.

Các bạn phe bé tí đừng tưởng đây là khúc dồi làm già để trưng chơi nhè, người ta làm nó bằng thịt thật đấy. Phe ta mà tổ chức cắm trại chắc phải cần tới cả trăm nhân khẩu mới thanh toán hết khúc dồi này đấy. Tin không các bạn.

NGƯỜI ĐI TRÊN MẶT NƯỚC

Những quân nhân Mỹ ngày nay đã có những đôi giày đặc biệt đi được trên mặt nước. Những chiếc giày này có chiều dài 1 thước rưỡi, làm bằng chất mút đặc biệt (mousse uréthane) và có những túi chứa hơi để bảo đảm cho việc nổi trên mặt nước được an toàn. Sức chịu đựng của một đôi giày loại này là 158 kg.

Vậy mỗi chiếc giày này có thể «chở» được 2 người của phe ta, các bạn có thích thì đặt mua ở Mỹ ngay đi nhè.

CUỘC

THI

SÁNG TÁC

BÀI DỰ THI SỐ 56

BÀI CHỌN ĐẲNG SỐ 8

GIA ĐÌNH EM

NGÔ VINH CHƯƠNG

Trên chiếc trụ điện sát bờ đường ngọn đèn chói sáng tỏa ra trên khoảng chiếu. Em nghiêng mình dựa vào vách nhìn chiếc đèn xanh đỏ đang nhấp nháy của chiếc máy bay đang bao trong bầu trời đen thẫm. Xung quanh những ngôi sao chớp nháy, có vài vì sao băng vệt thật nhanh thành một vệt sáng, bất giác em mỉm cười khi nghĩ đến lời nói của Hương hôm nào:

— Khi mà mình thấy sao băng, mình mở một hộp nút áo rồi ước nguyện ba điều. Nếu khi ước xong mà sao vẫn còn băng thì lời ước mình được ứng nghiệm.

Nghe nhỏ ấy nói em nửa tin nửa ngờ hỏi lại:

— Ai bảo bồ đấy?

— Má mình bảo!

Em không tin dĩ đoan nhưng cũng làm thử, chỉ có lần nào em làm xong cả, khi thì mở nút áo chưa xong thì ánh sao biến mất, lần sau em mặc áo núp bốp vừa giựt toang hộp nút thì cả hàng nút rời ra, em cúi xuống gài lại thì ngôi sao biến mất ở đầu và sau đó em không tin lời nhỏ Hương nữa dù có chuyện cũng đúng thật.

Có tiếng cười ở trước hiên, em quay mặt nhìn ba đứa em đang chạy chơi ở những chậu mai. Ba «nhóc» này không bao giờ chịu đứng im một chỗ cả: hết chạy thì leo trèo la inh ỏi. Có lần ba nói:

— Ba sinh ra toàn lũ khi cả.

Mà mỉm cười âm bé Tường lên bập về nệm nệm. Bé Tường là con trai độc nhất của ba má, em, rồi đến nhỏ Huyền, nhỏ Châu toàn là con

cho ba một con trai! Lối của ba nói. Vừa là con trai vừa là con út ba má cưng bé quá bạn hay nói chung trong nhà ai cũng mến bé, hết chuyện qua tay má lại đến ba, đến em... Cái gì cũng để dành cho bé Tường: bánh quế, bông hoa, trái banh bóng và cả đến những hòn bi nữa.

Dù được nân nịu nhiều nhất bé lại bị té nhiều nhất với tính lóc chóc của bé. Lớn bốn tuổi bé lại càng u đầu nhiều hơn. Đến tuổi này không còn âm trên tay nữa, biết chạy rồi mà, bé leo trèo lên bàn, lên ghế hoặc chạy vấp những chiếc giày.

Bé có tính leo trèo phá phách, thì nhỏ Châu có tính «nhè» Châu bị bé Tường ăn hiếp hoài mỗi lần bị em đánh Châu chỉ có nước chạy tới má rồi «nhè» ra. Vì thế em đặt nó là «Châu nhè» như chỉ dám kêu nhỏ ấy là «nhè» vì lẽ mỗi lần kêu là nó hét lên và đi méc má. Tuy có tính xấu nhưng Châu rất hiền, và nhát. Ba cho nó là người sẽ không ra gì trong tương lai, còn má trái lại má nói:

— Nó có tính ấy là đúng chứ! con gái thì phải vậy và má hôn vào trán nhỏ Châu trước khi tiếp theo một câu khác.

— Chớ như con Huyền ấy, đông đánh dơi như con trai.

Vắng con nhỏ Huyền thì khỏi nói, nhỏ ấy có tính như con thật, con gái mà như con trai thì má, ba ghét lắm nhưng ba má không ghét nhỏ mà còn thương nhỏ nữa bởi vì nó bị tật: đôi mắt bị lè.

Huyền bị lè không phải bị tật lúc mới đẻ mà chỉ là mới đầy thôi, khi mà nó phát minh trò chơi mới: đồn hai trông đen sát trong để nhìn i ngón tay để ngay mũi, và nó hải lòng với trò chơi đó lắm do đó nó bị sanh tật.

Nhỏ Huyền còn có khiếu về trò chơi nữa. Nó có khiếu về môn đó, từ một cái xe nó cho ra bao nhiêu trò chơi thích thú đối với 2 đứa em út. Chẳng hạn từ một miếng vải dù nó có thể biến nó thành: 1 người lính nhảy dù, một chàng người dơi, một nàng công chúa, anh hoàng tử, một bà tiên, 1 mụ phù thủy... và có hai đứa út tham dự hết trò này lại đến

trò «mèo bắt chuột» quanh những gốc mai. Vừa chạy lòng vòng vừa cười toé toét, nhờ ánh đèn điện làm cho cuộc chơi vui hơn, và đến khi em chú ý thì chúng ngưng cuộc chơi: một vết xước trên mặt của bé Tường em kêu nhỏ dừng lại và bảo vào lấy khăn bông chùi đầu, mồ hôi trên đầu bé nhỏ giọt xuống mặt.

Tiếng máy vang lên những tiếng «tic... tích» má nói trống tám giờ.

Em quay lại, ba ở trần ngồi ở bực tam cấp, trên chiếu mà nằm dài trên gối quạt phành phạch, vừa nói chuyện với ba vừa chắc lưỡi vì bần tin tức «dài thốn» cắt ngang tuồng cải lương. Ba kêu lên:

— Trời nóng quá! Kiều ơi, mua năm đồng nước đá uống Kiều ơi.

Má ngồi bật dậy bảo em:

— Còn miếng «sao sáo» ở trong trạn con làm mà ăn. Em nghĩ đến «tàng» sao sáo đem ngòm đông đặc như xu xa nằm trong bao mì lông, em thấy lạnh ở cổ.

Một lát sau em khệ nệ bưng lên 1 khay ly sao sáo mỗi người một ly, còn em: một ly chanh muối.

Em chỉ khoái một thứ này mà thôi, uống vào nó ngon ngọt mát mẻ thơm phức. Ba cho rằng tại vì em uống quá nhiều chanh muối nên mơ mộng nhiều.

Em không hiểu tại sao uống chanh muối lại mơ mộng nhiều? Tuy rằng em vẫn mơ mộng lắm, có khi hàng giờ ngồi bên cửa sổ bất động như pho tượng cho đến khi có những con ruồi đậu trên mặt bò qua bò lại: em vốn sợ ruồi lắm ngồi đây em cũng phúi... ruồi, hoặc có ai kêu có tiếng động mạnh. Em mơ mộng cũng gồm nhì. Bọn em đã đặt cho em là «chưa mơ mộng» hoặc «Nữ chưa Trần thị mơ mộng» và em đã là nạn nhân của những tiếng hú của chúng bạn quái ác.

Em thân dọn mọi thời giờ ngắn lại bằng những lúc ngồi nghỉ ngơi một chuyện gì đó. Chợt có tiếng má kêu em ngồi dậy thâu những cái ty đi rửa.

Xong em lại nhìn trời để nghĩ tới những ngày đi học sắp tới và khi một con đường lát gạch đầy hoa đến

em vào lớp học, rồi lời cô giảng, rồi tiếng cười đùa đầu đầy, cùng với tiếng vắng vắng của má em:

— Cái con ở đầu giường cũng được, con gái của mẹ kia! Ngủ gật đẹp quá. Có tiếng cười, em ngủ xuống gối và từ từ em bước vào giấc mộng thân tiên có những bông hoa đẹp đang chờ em.

BÀI DỰ THI SỐ 72

BÀI CHỌN ĐĂNG SỐ 9

nhà miễn yếu

THÙY NHÌ

Bích Thảo thức giấc thật sớm. Một làn gió lạnh thoảng qua làm Bích Thảo rùng mình. Có lẽ cái lạnh đã đánh thức Bích Thảo dậy và cô bé lại lười biếng nằm xuống giường, kéo chăn lên tận cổ... Bích Thảo nhìn ra ngoài trời, mắt cô bé tự nhiên rảo hoành, cái mặt môi lúc vừa thức bỗng bừng biến mất: qua khung cửa sổ nhỏ, Bích Thảo thấy trời còn hơi tối, những chiếc lá của mấy cây ven con đường mòn dần ra suối lấp loáng dưới ánh trăng. Bích Thảo suy nghĩ đêm nay là đêm rằm. Chiều qua mẹ cô mua mấy nải chuối với ít hoa quả về cúng và dặn Bích Thảo nhớ thắp hương vào buổi tối. Vậy mà Bích Thảo quên mất. Không biết mẹ có nhớ không. Sáng nay không chừng bị mẹ la. Mới sáng mà bị mẹ la thì thật xui...

Bích Thảo ngồi dậy bước xuống giường, cô bé mở nhẹ cửa đi ra sân. Bích Thảo vừa đánh răng vừa nhìn trời. Bây giờ đã sáng hơn lúc này, mặt trăng cũng khuất hẳn, chỉ còn là một vành khuyết mờ bên mấy đám mây màu sữa. Bích Thảo đi dần đến bên công, cụm hoa lily trắng những hoa thơm ngát Bích Thảo hái một nắm hoa. Cô bé bỏ vào túi áo laine vài cái và cài lên mái tóc đen mượt một cái. Còn lại cô bé sẽ bỏ vào bình trà cho bố uống, bố thích uống trà có hương hoa lily ghê lắm. Bích Thảo nhay chân sáo vào nhà. Bố mẹ đã dậy, bố ngồi ở bàn, bên cạnh là tách trà nghi ngút khói. Bố nhìn Bích Thảo cười:

— Mới sáng dậy mà con gái bố làm dáng rồi nhé.

Bích Thảo mỉm cười đưa nắm hoa ra:

— Con có để cho bố uống trà nữa cơ!

Nói xong Bích Thảo mở nắp bình trà bỏ tọt nắm hoa vào, Bố nhìn Bích Thảo:

— Hôm nay bố lên tỉnh đây, Bích Thảo thích gì nào?

Bích Thảo chợt nhớ hôm nay là thứ bảy. Bố sẽ đi chợ tỉnh trong buổi sáng và buổi chiều bố ở nhà. Cả mẹ nữa Bích Thảo vui quá, cô bé nói như reo:

— Bố mua cho con một bịch ở mai nhé. Từ dạo nghỉ hè đến giờ chưa ăn lại thêm ghê!

Bố mắng yêu:

— Tham ăn quá nhé. Gì mà một bịch luôn! Cái miệng ăn chưa như... con gái.

Bích Thảo cười phá ra:

● — Chứ bộ con trai hờ bố!

Lúc ấy mẹ Bích Thảo ở nhà bếp đi lên. Bà nhìn hai bố con.

— Gớm, gì mà làm ầm i thế. Buổi sáng...

— Có mỗi nhà mình ở đây chứ có ai đâu mà sợ ồn hờ mẹ.

— Mẹ mỉm cười:

— Mẹ có để phần ăn sáng của con trong kia, vào ăn đi nhé.

— Mẹ ăn chưa hờ mẹ?

— Rồi, mẹ lên dọn diện bây giờ đây.

Bích Thảo vào nhà trong. Cô bé giở lồng bàn. Mùi nếp bay ra thơm phức. Một đĩa xôi đậu xanh đầy ắp còn nóng. Bên cạnh là chiếc đĩa nhỏ đựng mè. Bích Thảo xới ra chén ăn ngon lành. Xôi mẹ nấu thật ngon, nếp dẻo quẹo, những hạt đậu xanh đã được đãi bỏ lớp vỏ ngoài còn lại màu vàng óng nguyên những bột... Bố mẹ Bích Thảo làm ở đồn điền ynoe. Sáng đi và chiều về. Ngày nào mẹ cũng dậy sớm nấu cơm bới theo cho buổi trưa và để cho Bích Thảo. Những hôm ấy ở nhà Bích Thảo nằm đọc sách hay ra suối chơi. Hôm nay thứ bảy nên bố mẹ được nghỉ buổi chiều. Hai người sẽ ăn

trưa ở nhà Bích Thảo nghĩ mình phải làm một món gì thật ngon để "thết" bố mẹ. Tuần trước, Bích Thảo đã làm món măng kho tôm. Tuần này xem nào... Bích Thảo à lên một tiếng. Cô bé sẽ làm món canh chua. Hôm qua Bích Thảo thấy ở garde à manger còn một ít me hột và mấy quả cà chua. Lát nữa Bích Thảo sẽ ra lách cầu cá và hái một ít lá me. Những cây me bé tí bỏ lờm ngòm bên hông nhà dạo này tươi tốt lắm.

Có tiếng máy xe nổ vang nhà. Có lẽ bố đã dắt chiếc xe gàn máy cũ ra sân. Bích Thảo bỏ đĩa chạy ra. Bố nói:

— Bố mẹ đi làm đây, Bích Thảo ở nhà ngoan nhé.

Bích Thảo « dạ » to và dặn với:

— Bố nhớ mua ở mai cho con nhé.

Tiếng mẹ ừ và dặn Bích Thảo coi nhà loáng thoáng trong tiếng máy xe và đám khói trắng mù mịt. Bích Thảo quay vào nhà cô bé dọn dẹp bát đĩa thật nhanh và lấy cần câu đi ra lách. Ngang qua suối Bích Thảo ghé đến rửa chân và nhặt ít sỏi bỏ vào chiếc giỏ tre. Lát nữa, trong khi chờ cá cần câu Bích Thảo sẽ chơi với những hòn sỏi này...

Con lạch nhỏ nằm tận cuối đường mòn, Bích Thảo để cần câu và giỏ xuống rồi lấy đồ ra... Cô bé thả cần câu xuống rồi tản mần ngồi chờ với những viên sỏi nhỏ nước ở lạch bản và đen chứ không như ở suối, vì thế cá tôm ăn đầy khá nhiều. Những viên sỏi dần dần bị ướt xuống nước. Hết đồng sỏi thì chiếc giỏ tre của Bích Thảo đã có vài chú cá.

Bích Thảo ngồi yên lặng, cô bé nghĩ đến những ngày hè em à dần dần trôi qua, còn hơn 1 tháng nữa Bích Thảo sẽ đi học lại, Cô bé sẽ rời xa căn nhà nhỏ ở hẻo lánh bên rừng. Cô bé sẽ theo bố mẹ lên ở trên đồn điền lại vì ở đó đi học sẽ gần hơn. Lần đầu tiên, cô bé mười lăm tuổi thoáng bằng khuôn giữa khung cảnh thơ mộng. Cô bé thấy yêu con suối với những viên sỏi tròn trĩnh, yêu những đêm ngồi ăn ngô rang nghe bố kể chuyện thời kháng chiến và mẹ kể chuyện cổ tích... Những câu chuyện bao giờ cũng ru

Bích Thảo vào giấc ngủ thần tiên
 Bích Thảo nhớ những ngày còn ở trên
 tỉnh. Trời Ban mẹ thuật hình như
 lúc nào cũng lạnh giá. Bích Thảo
 ngồi cuộn chân trong chân học bài,
 bên cạnh là mẹ với nồi bắp rang.
 Hơi nóng bốc ra ấm cả gian phòng
 nhỏ. Tiếng bắp rang nổ lách tách
 nghe thật thú vị thỉnh thoảng lại có
 tiếng cãi nhau léo xéo con bé K'Khia
 và thằng K'cremb ở nhà bên cạnh
 nhờ đến cái tỉnh lầu lỉnh của K'Khia
 và nghịch ngợm của thằng K'cremb
 Bích Thảo lại phì cười. Chúng thích
 được gọi là Việt Nam mới. Mỗi lần
 gặp, Bích Thảo nói to — « Chào
 K'Khia, cô bạn Việt Nam mới », là
 con bé thích chí lắm. Thế rồi nhờ
 gi cũng được. Bọn chúng vậy mà
 thật dễ thương...

Bích Thảo đứng dậy xách giỏ về.
 Chiếc giỏ đầy nhóc cá. Cô bé nghĩ
 đến nồi canh chua sắp nấu. Hân mê
 phải cười tươi và cũng bỏ tự hỏi cô
 con gái đang làm món gì khi thấy
 khói lên mờ cả mái tranh? Hân bố
 phải cho xe chạy nhanh xuống con
 dốc dẫn đến nhà hơn thường lệ vì
 hơi hộp... Bích Thảo cười thật tươi,
 cô bé tưởng tượng lúc mình đang
 lúi húi làm giữa mùi thơm lừng lừng
 của nồi canh đang nấu bùng có một
 giọng nói trầm ấm vang lên: — Thế
 nào, hôm nay con gái cho bố mẹ
 thưởng thức món gì đây?... Cô bé,
 hân sẽ giật mình, nhưng có lẽ sẽ
 không bị đồ nồi canh, vì hình như
 cô bé đã đoán trước được một phần
 nào rồi!...

THÙY NHÌ

Mỗi chủ nhật, mọi
 gia đình đều nên

Cố 1 số:

**thiếu
 nhi**

THƠ NGŨ NGÔN

LỬA VÀ NƯỚC

Lửa khoe lửa cháy bùng bùng,
 Bốc lên cao nghêu đến tầng mây
 xanh.

Đốt thiếu mọi vật tan tành,
 Đến đâu tiêu đấy, một mảnh chẳng
 còn.

Lửa bèn chê nước chui lòn,
 Chẳng từ cống rãnh, không còn sạch
 dơ.

Sống đời nhu nhược, mù mờ,
 Mòng mèm, yếu đuối, khù khờ, nhũ
 chui.

Nước liền tỏ vẻ bùi ngùi,
 Ra chiều diêm tính, ngọt bùi thờ
 than:

« Cúi xin » hai chữ bình an »,
 Chớ không bạo động, huênh hoang
 thư hùng.

Lửa bèn là hét dang dang,
 Tô bày kiểu khố, vẩy vung xem chơi.
 Máu hăng lửa cháy sáng ngời,
 Lượn qua liếm lại, thêm lời bạo
 hung.

Lửa mời nước hãy tranh hùng,
 Lửa luôn khiêu khích, ý dùng xô
 xiên.

Nước luôn trầm tĩnh, thần nhiên,
 Ung dung nhàn nhàn, làm hiền
 nhiều phen.

Tấn công lửa hết « rùm beng »
 Buộc lỏng nước tại, lửa bèn tắt
 ngay.

« Thất phu chi dũng » là đây,
 Lửa mà chọi nước thế này đáng
 thương.

« Nhu thắng cương, nhược thắng cường »
 Nước tuy chảy thấp, lửa đương
 được nào

NGUYỄN TÀI NĂNG

CƯỜI

DẤU ĐẦU LỜI ĐUÔI

Thanh muốn cúp cua : bữa mà
 sợ bị cấm túc bèn ra nhà điện thoại
 công cộng quay lại điện thoại phòng
 ông giám học :

— Alô, Alô ! có phải ông giám
 học trường trung học... đó không ạ?

— Phải, ai đây?

— Thưa ông, tôi xin phép cho
 thằng con tôi là Nguyễn Văn Thanh
 nghỉ một bữa hôm nay ạ!

— Vâng được ạ! thế cháu ở
 lớp nào?

— Dạ, tôi ở lớp ngũ 3 ạ!

— Hà? Ông nói gì??

— Chết cha!! thưa thầy, con
 quên ạ!

QUÁN QUÂN:

Người gầy nhất là người mặc bộ
 đồ « pi-gia-ma » có mỗi một sọc.

CHUYỆN TƯƠNG LAI:

Thầy giáo cho các trò làm một
 bài luận nhan đề: « Các em sẽ làm
 gì, nếu các em trở thành triệu phú? »

Sau một giờ đồng hồ, các trang

giấy đầy mực, em thì đi du lịch khắp
 nơi, em thì làm nhà thương hay làm
 phong thí nghiệm, riêng có một em
 nộp tờ giấy trắng.

— Tại sao vậy? Thầy hỏi.

— Thưa thầy, tại vì dù có tiền
 em sẽ hồng làm gì hết.

BÉ QUÁ

Bà Bà nói với chồng:

— Tôi vừa giặt quần áo cho thằng
 cháu mà bây giờ thành ra chật quá,
 làm thế nào bây giờ?

— Bà thử đem cháu đi tắm xem.

Ở CHỢ PHIÊN

Một người buôn ngựa muốn bán
 một con ngựa già cho một anh dân
 quê.

Anh này ngờ vực, xem rằng ngựa
 và nói:

— Nhưng mà nó có lẽ đến hai
 mươi tuổi rồi ấy chứ.

— Tôi biết, nhưng tôi có thể bảo
 đảm với ông là tính nết nó còn rất trẻ.

thiếu nhi / 77

Và cho tôi lúc đó, anh Tư có thể cho chị hít bụi để dâng bằng cách lên vào một phố đông xe cộ nhất để làm lạc đầu, hay anh có thể cúp ngang vào một ngõ nhỏ ẩn thông qua đường phố khác. Nhưng tất cả những biện pháp ấy, anh Tư đều không làm. Anh có vẻ bình thản một cách không ngờ. Điều đó khiến chị Thu Dung tự hỏi chẳng lẽ một đàn em của Đồng Hưng lại có thể cô lẩn đến độ như vậy được sao?

Trong khi ấy, Sơn vẫn quan sát lộ trình mà anh Tư đã đi qua. Thoạt tiên từ chợ An Đông anh rẽ vào đường Hồng Bàng rồi băng qua Nguyễn tri Phương rồi vào đường Đồng Khánh. Chiếc xe bon bon chạy dọc suốt đường Đồng Khánh, qua Ngọc Lan Đình đi xuống gần tới chỗ rẽ ở đường Học Lạc thì nó bỗng dừng khựng lại ở giữa đường. Chị Thu Dung nhanh mắt vội tắt đèn áp sát ngay vào một bên lề. Hử vớ! Quãng đường chỗ này tối om thành ra cả hai vẫn chưa lộ hình tích. Ngồi ở trong xe nhìn ra, hai chị em quan sát được rất rõ mọi việc xảy ra ở phía trước mặt. Có lẽ xe của anh Tư trực trực sao đó nên nó rúng đi rúng lại mấy lần rồi chết máy hẳn. Có tiếng máy « ề » rọt rọt, năm bảy lần mà không thấy nhúc nhích. Một lát bác Tín mở cửa xe xuống trước, tiến lại mũi, lật cái nắp lên. Anh Tư Bạch Đằng bước xuống sau, trên tay nhấp nháy ánh đèn pin. Họ rọi đèn vào bộ máy, rồi cúi húi sửa chữa. Một lát anh Tư lại lên « ề » rọt rọt. Chiếc xe vẫn nằm lì. Hai người lại cúi húi sửa chữa. Thời gian trôi qua dễ đến hơn mười phút. Sau cùng họ không làm được điều gì khác hơn là gõ lưng dầy. Bác Tín cầm lái. Anh Tư giơ hai cánh tay như vớ si dầy mạnh. Chiếc xe trôi đi, được gần mười thước thì nổ ròn rã. Anh Tư phúi tay, miệng không ngớt cười rủa ầm ầm. Rồi anh vừa rút cái khăn ra lau mặt vừa tiến về phía trước. Cả hai chị em như cùng muốn thốt một tiếng vui mừng. Bởi vì sau cái cú chỉ nhỏ nhất vừa qua, anh Tư đã đánh rớt xuống mặt đường một tờ giấy trắng, nơi cho đúng hơn, có lẽ là một chiếc phong bì. Nhưng anh thản nhiên bước tới, không hề hay

Đường lên núi THIÊN MÃ

biết. Trong óc anh có lẽ đang tràn ngập nỗi vui mừng vì chiếc xe không còn giờ chùng phàn đôi nữa. Anh leo lên xe một cách nhanh nhẹn rồi phóng đi. Lập tức chị Thu Dung cũng mở máy phóng tới. Đi qua chỗ mảnh giấy vừa rớt, chị thắng lại để cho Sơn nhanh nhẹn mở cửa xe nhảy xuống lượm. Nó không phải là một mảnh giấy mà một chiếc bao bì mỏng dần kín, được gấp làm đôi. Sơn định bóc ra nhưng nó lại muốn đánh hân hạnh do cho chị Thu Dung. Nó chuyển bao thư quý giá sang tay chị. Chị cầm lấy và để vào lòng. Lúc này chị còn đang bận tâm theo

NHẬT TIẾN

riết ánh đèn đỏ của xe anh Tư đang sắp sửa mất hút ở phía trước mặt. Chị rõ thêm ga để phóng tới. Nhưng cuộc theo dõi đã bắt đầu khó khăn vì đường xá ở đây chẳng chặt như lười nhện. Cho nên chỉ không đầy năm phút sau là xe của anh Tư đã mất hút không biết anh đã rẽ qua ngõ nào. Chị Thu Dung bực mình hậm hực:

— Tức quá đi mất!

Sơn vội vàng an ủi:

— Cũng chẳng uổng công đầu chị. Đầu sao mình cũng có được một chiến lợi phẩm đây rồi.

Vừa nói nó lại vừa nhắc bao thư lên nựng nịu ở trong lòng bàn tay. Trong khi ấy chị Thu Dung lái quanh

quần thêm mấy phố nữa rồi đành thờ dài:

— Thôi đành vậy. Nhất định lần sau mình không để mất đầu một cách dễ dàng như vậy được.

Nói rồi chị cho xe quanh trở về đường cũ. Chị để nghị:

— Hãy ghé qua đảng chị một lát đã rồi chị đưa chú về. Để coi cái bao thư này nó nói những gì.

Sơn hoan hỉ nhận lời. Thực ra óc tò mò của nó đang bị kích thích đến tột độ. Nếu không vì trời tối thì có lẽ nó đã để nghị mở ngay ra coi ở trên xe rồi.

Mười lăm phút sau, chị Thu Dung đậu xe ở trước nhà.

Chị tiến vào mở khóa cổng trước rồi bật đèn ngoài hiên cho thêm sáng. Vừa lúc ấy chuông điện thoại trong phòng làm việc của chị reo vang. Chị mỉm cười.

— May quá, vừa về tới. Không biết ai gọi cho mình đây.

Vừa nói, chị vừa chạy vội vào nhắc điện thoại lên nghe.

— A lô! Cô Thu Dung đây phải không ạ?

Chị Thu Dung trả lời:

— Vâng tôi nghe đây, xin lỗi vì ở đầu dây dây ạ?

— Tôi là Mạc Kính đây.

Chị Thu Dung reo lên:

— A! Ông Thanh Tra!

— Gớm! Ngại phóng viên bận rộn quá. Tôi điện thoại tới ba bốn lần mà không được hân hạnh gặp. Có lẽ hay vụ Đồng Hưng rồi chứ.

— Dạ... tôi mới được đọc báo.

— Thấy tòa soạn Ánh Sáng loan tin cô phụ trách điều tra về vụ này, nên tôi định điện thoại hỏi thăm tin tức của cô đây.

Chị Thu Dung cười khảnh khảnh:

— Không dám, ông cứ dấy quá lời. Thứ phóng viên hạng xoàng như tôi làm sao cung cấp được tin tức cho người làm việc tài giỏi như ông.

— Tôi nói thật đấy. Vụ Đồng Hưng vượt ngục làm tôi bối rối quá. Cấp trên gọi tôi, gọi lui khiến trách lu bù.

Chị Thu Dung nhún vai hỏi nửa đùa nửa thật:

— Ông nói thật hay dối đấy? Tiếng ông Mạc Kính được về ngục

nhien:

— Ô hay! Làm sao tôi lại nói dối có vẻ một việc xảy ra rành rành trước mắt tôi. Xong một tù nhân quan trọng, không bay chực là may đây chứ.

Vậy mà chúng tôi cứ tưởng ông thả con săn sắt bắt con cá rô kia đây nhĩ...

Lần này thì ông Mạc Kinh thấy im lạng hẳn đi. Và phải mất mấy giây sau ông ta mới cất được tiếng nói, giọng đôi khác hẳn đi.

— Cô cần cứ vào đầu mà bảo là tôi thả con săn sắt, bắt con cá rô!

Chị Thu Dung đáp lại bằng giọng đặc thẳng:

— Thế mới gọi là phỏng vấn điều tra chứ!

— Giỏi lắm! Tôi xin ngả nón cúi đầu khâm phục. Vậy tôi phải xin cô một cái hẹn để hỏi cho biết đầu đuôi. Không chừng mọi sắp xếp của tôi lộ ra ngoài thì hư hết...

— Ông sắp xếp như thế nào?

— Ở đây không tiện nói. Ngày mai tôi gặp cô được không?

— Xin sẵn sàng. Mời ông tới khoảng sau 9 giờ.

— Vâng. Sau chín giờ. Tôi xin y hẹn.

— Tôi sẽ chờ ông!

— Cảm ơn cô... xin chào cô...

À!... tôi cái chính cái thành ngữ mà cô vừa gán cho tôi nhé. Tôi không có bụng dạ nào để âm mưu thả con săn sắt bắt con cá rô đâu, chỉ thả bong bóng cho bay vui vậy thôi.

Chị Thu Dung nheo mắt mỉm cười:

— Vậy xin chúc ông thật vui với quả bong bóng bay của ông.

Chị Thu Dung cúp điện thoại và nhìn về phía Sơn. Thằng bé đang trốn mắt nhìn về phía chị như dò hỏi. Chị nói với nó bằng một giọng đầy vui vẻ:

— Đúng như mình đã tiên đoán. Ông Mạc Kinh có ý xếp đặt cho Đồng Hưng vượt ngục. Với mục đích gì thì mình chưa biết. Nhưng quả thực, chiến dịch thả bong bóng bay của ông đã khởi đầu...

(còn nữa)

THẮC MẮC CỦA EM

Tuổi của Thiếu Nhi là tuổi đầy tính chất tò mò, ham học, ham mở rộng sự hiểu biết trước mọi lãnh vực trong đời sống. Một cánh lá rơi, một áng mây bao phủ, một chiếc máy bay lướt qua bầu trời, một vì sao lấp lánh trong tận cùng sâu thẳm của vũ trụ... và còn hàng trăm, hàng ngàn sự kiện đang xảy ra chung quanh đủ nhỏ nhặt khác cũng đều gọi lên trong đầu óc các em những câu hỏi nhiều khi rất giản dị, rất bất ngờ.

Để giúp các em giải tỏa một phần nào những băn khoăn, thắc mắc chợt đến, chợt đi, và nhiều khi trở thành những điều ám ức bực mình, Thiếu Nhi, kể từ số này mở thêm một mục mới. Mục THẮC MẮC CỦA EM, sẽ do anh BẠCH KHOA và một nhóm giáo sư phụ trách. Ở đây, các em có thể gửi về tòa soạn mọi thắc mắc liên quan đến việc học hành, đến những hiện tượng trong thiên nhiên, và ngay cả những khó khăn các em đang gặp phải để xin góp ý. Tất nhiên, để tôn trọng tính chất hồn nhiên và trong sáng, mục này sẽ không giải đáp những vấn đề ra ngoài lãnh vực của tuổi Thiếu Nhi như tình yêu, chính trị, v.v... Mong mọi các em dù đặt câu hỏi hay không cũng sẽ đọc được ở đây những bài học linh động và bổ ích.

thiếu nhi

HỎI: Nhà em có một cái hân thử biểu, trên có ghi hai chữ C và F. Anh giải thích cho em hai chữ ấy.

HÀ THU THỦY (Gia Định)

ĐÁP: C và F là tên hai loại nhiệt giai dùng để đo nhiệt độ. Theo Nhiệt giai C (Bách Phần: Centesimal hay Celsius) thì 0° chỉ nước đá đang tan và 100° chỉ hơi nước sôi. Còn theo nhiệt giai F (Fahrenheit) thì nước đá tan ở 32° và hơi nước

sôi ở 212°. Ở V.N ta quen dùng nhiệt độ C, nhưng ở Hoa Kỳ dân chúng lại hay xài độ F. Như hân thử biểu (hay Nhiệt kế) chỉ 80° F thì tính ra độ C sẽ là:

$$C = \frac{(80 - 32) \times 100}{180} = 26.66 F$$

HỎI: Em có một tấm hình đã từ 10 năm nay để dưới miếng kính ghép trên bàn. Nay muốn đưa ra để bỏ vào album thì hơi ối nó đã dính dết vào rồi, gỡ ra sợ nó rách mất. Xin anh làm ơn mách cho em cách gỡ nó ra được.

NGUYỄN THỊ HUƠNG (trường Bùi chu Gia Định)

ĐÁP: Em thử đem tấm kính ngâm vào nước trong vài giờ, chất dính gặp nước có thể rã ra. Nếu là ảnh qui, lại gỡ theo cách đó không được, thì em hy sinh tấm kính, cắt lấy phần có hình rồi đem ra hiệu ảnh nhờ chụp lại qua phim khác. Hy vọng em sẽ thành công bằng phương pháp thứ nhất.

HỎI: Nhà em thỉnh thoảng bị nổ cầu chì mỗi lần phải chạy đi mua, có lúc trời khuya tiệm đóng cửa. Em thay tạm bằng sợi dây đồng hay giấy bạc ở bao thuốc lá được không? Tại sao người ta không làm thử dây chắc chắn một chút để đỡ phiền phức hờ anh?

TRẦN NGỌC BÌNH (Biên Hòa)

ĐÁP: Cầu chì là một loại dây làm bằng chì pha thiếc rất dễ nóng chảy, đặt xen vào mạch điện để khi có chạm dây, nó sẽ đứt trước, làm cho bóng đèn không bị cháy. Nếu em thay bằng dây đồng hay giấy bạc thì điện vẫn qua được, nhưng không còn an toàn như trước nữa. Hãy bỏ ngay cái phương pháp sửa chữa tạm thời cho qua chuyện của em đi, nếu em muốn bảo vệ các vật dùng điện, và muốn tránh cả tai nạn bất ngờ do dòng điện gây ra nữa.

TIẾNG HÚ

TRÊN ĐỈNH NON CHÀ - HÓC

• VŨ HẠNH •

(tiếp theo)

Một lát chúng nghe tiếng ngáy vang dậy từ dưới nhà sàn. Tiếng ngáy kéo dài như tiếng cưa gỗ tạo một âm thanh kỳ quái giữa sự im lặng mênh mông.

Kha Li chồm người nhìn xuống rồi nói:

— Bọn họ ngủ say cả rồi. Để tao thử xem.

Nó bèn cúi xuống mái nhà quờ tay tìm lấy nhánh cây gãy rụng bèn đập mạnh xuống dưới mái tranh. Những tiếng ngáy vẫn sóng đôi kéo dài, không dứt.

— Minh chườn xuống dưới mà ngủ cho ấm, Min Pay. Họ uống rượu nhiều ngủ vùi như chết, không có hay biết gì đâu.

— Lỡ họ thức dậy thì sao?

— Minh đại gì ngủ gần họ. Nhà sàn có ba bốn ngăn, chúng ta xuống ngủ ở ngăn cuối cùng. Gần sáng, ta leo xuống trước. Tao quen dậy sớm để lấy nước suối, không ngủ quên đâu. Bọn họ ăn uống như thế, ngủ cho đến lúc mặt trời lên cao cũng chưa dậy nổi. Để tao xuống trước, mày đi theo nghe.

Nói xong, nó bèn dò dẫm leo xuống. Min Pay cũng sờ soạn theo sau nó. Kha Li đứng dưới gốc xoài đỡ Min Pay xuống cho được nhẹ nhàng rồi cả hai lại rón rén đi về phía trước, lần mò tìm cái thang gỗ. Tới chỗ trâu nằm hai đứa đều dừng bước lại. Ở trong bóng tối, chúng tưởng như nhìn thấy được đôi mắt sáng tỏ của con vật ngược nhìn lên để chào hỏi chúng. Không ai bảo ai mỗi đứa quờ quạng tiến đến gần

bên con trâu của mình, ve vuốt trên mình của nó. Con vật nằm yên ve vẩy chiếc đuôi, ngoảnh cái đầu lên đặt mõm trên vai của chúng. Chúng áp má chúng vào má con vật, và ngồi như thế một lát, Kha Li thì thầm:

— Ước gì chúng ta thảo dây dắt chúng đem đầu vào rừng, mẹ ta khỏi buồn đó Min Pay à.

— Nhưng mày có dám đem nó về đâu? Không nấp cho con quỉ sao?

— Tao thấy cái người cỡi ngựa đáng ngờ lắm đấy. Không biết quỉ có ăn thịt trâu không.

Min Pay làm thinh, không biết trả lời thế nào. Kha Li nói tiếp:

— Thôi mình cứ ráng chờ coi ra sao. Ngủ đi, trâu nhé, ngủ đi.

Hai đứa vỗ nhẹ lên đầu con trâu của mình rồi lại tiếp tục quờ quạng đi trong bóng tối, tìm đến thang gỗ, leo lên. Tới sàn, nhìn bên tay mặt chúng thấy hai người vẫn ngủ mê man bên bếp than hồng. Chúng bước qua bên tay trái, rẽ về một buồng ở cuối căn nhà.

Vừa đặt lưng nằm xuống sàn, Min Pay đã nói:

— Ước gì có một miếng thịt mà ăn, Kha Li. Tao nhớ mùi thơm bốc nồng cả hai lỗ mũi.

— Chắc họ còn nhiều thịt đấy. Để tao đi tìm một miếng mà ăn cho đỡ đói nào.

Kha Li ngồi dậy rón rén đi tới bếp lửa. Nó quờ quạng tìm trong cái gùi lớn của người cỡi ngựa rồi ra được một miếng thịt nai khô khá dài. Nó định đặt lên nướng trên bếp

lửa, nhưng lại do dự. Ăn vụng như thế, xấu lắm, và thằng Kha Li chưa hề làm vậy bao giờ. Nó bị thức dậy bởi cơn đói từ ban chiều, thức dậy bởi lòng thương bạn, nhưng khi cầm lấy miếng thịt trong tay nó bỗng cảm thấy ngượng ngùng. Bỗng người cao lớn trở mình, làm nhảm nói trong cơn mê. Kha Li vội bỏ miếng thịt trở lại trong gùi rồi bỏ về phía Min Pay.

— Có thịt không mày?

— Có đấy mày ạ. Nhưng thôi, sáng ngày chúng ta tìm đào củ rừng mà ăn.

Rồi nó nằm xuống, đưa tay choàng lấy Min Pay cho thêm hơi ấm:

— Ngủ đi, Min Pay. Ngủ đi, rồi sẽ quên đói.

Hai đứa trẻ nhỏ ôm nhau rồi ngủ thiếp đi trong cơn mê mệt. Gần sáng, khi bình bập vừa trở canh, Min Pay đã choàng dậy rồi. Nó quay sang bên Kha Li thì thấy Kha Li đã ngồi yên lặng bên nó. Kha Li thì thầm:

— Tao muốn gọi mày nhưng thấy mày ngủ ngon quá. Đợi một chút nữa chần chờ trời hé sáng thì mình leo xuống.

Hai đứa im lặng ngồi nhìn qua những lỗ hồng của vách nhà sàn. Bên ngoài đêm tối vẫn phủ đen dày. Tiếng ngáy của hai người kia không còn vang ồn như trước. Thình thoảng một cơn gió thổi vào qua khe cửa động sương rơi lộp độp xuống những lá cành như loạt mưa rào.

(còn nữa)

BÀI DỰ THI SÁNG TÁC

127) Chỉ là dĩ vãng (Hồng Thủy)
128) Sinh nhật của em (Nguyễn đình Dũng) 129) Chỉ em tôi (Trần thị Mỹ Dung) 130) Như lòng đại dương (Trần thị Mỹ Dung) 131) Tỏa án gia đình (Trần thị Mỹ Dung) 132) (Niềm vui mới) (Dương thế Thuật) 133) Gia đình tôi (Quyên) 134) Về quê (Nguyễn văn Nhàn) 135) Thăm từ Ti Hôn (Đỗ thị Nga) 136) Gia đình bác thợ gầy (Nguyễn Nam) 137) Nhớ bố (Ca dao) 138) Tuổi lễ cho bố (Xia Blanc) 139) Yêu thương (Thầy Nhi) 140) Những đám mây của tháng Toan (Võ văn Sơn) 141) Chỉ em song sánh (Kha thức Linh) 142) Về về bà ngoại (Võ văn Sơn) 143) Đồng hào mới (Võ văn Sơn) 144) Một tuần lễ (Lê quỳnh Yên) 145) Tên cúng cơm (Phạm thị Tuyết) 146) Anh họ (Nguyễn Công viên) 147) Tình thương kẻ mẫu (Nguyễn công Viên) 148) Giấc mộng Bé Minh (Nguyễn công Viên) 149) Thơ gửi mẹ (Nguyễn Tâm Tâm) 150) Một buổi sáng tới ba má (Linh lăng Thảo) 151) Anh em một nhà (Mỹ Trang) 152) Ngày bố trở về (Ngô mạnh Kha) 153) Vài trang nhật ký (Ngô mạnh Kha) 154) Ách nền đêm thu (Nguyễn công Viên) 155) Nước lã (Nguyễn công Viên) 156) Liên hệ (Nguyễn Khánh. Lê hoàng Yên) 157) Niềm đau thân Phận (Huỳnh thị ngọc Diệu) 158) Cái bánh sinh nhật (Huỳnh thị ngọc Diệu) 159) Mái nhà xưa (Quý) 160) Lời khuyên của cha tôi (Phạm lương Khải) 161) Đứa con hiếu thảo (Phạm lương Khải) 162) Tự Tử (Giang Kiều Nhi) 163) Một bức thư (Nguyễn Ánh Lê) 164) Em tôi (Nguyễn thị Phương Lan) 165) Trò chơi của anh em tôi (Bùi nhân Hưng) 166) Trong cơn đau khổ (Hoài Sơn Linh Vũ) 167) Chiếc áo Len (Phạm thị Lan Chi) 168) Ngày chia tay (Phạm thị Mỹ Linh) 169) Chuyện chúng tôi (Nguyễn đình Dũng) 170) Cái Cũ (Nguyễn thị thanh Diễm) 171) Bên trong tờ ấm (Tiểu thơ) 271) Sinh nhật của bé (Hoàng Long) 173) Những giọt nước mắt (Trúc Sơn) 174) Đau mắt cấp tính (Mộc Hồ) 175) Ngoại tôi (Áo Trắng Trưng Vương) (còn tiếp)

Muôn Hồng Ngàn Tía

Nă-g (Hoài văn) Ngày trung thu (Hồng Thủy) thôn quê nước Việt (Hồng Thủy) Giải trí (Lưu tấn vũ) tiếng gọi trường xưa (Nguyễn văn Nhận) tuổi mười lăm (Dạ trường ú tuyệt) Mái trường yêu (dạ trường ú tuyệt) Con đường buổi sáng (Giang xuân hải) Hoài mong (thế Thanh) Chờ đợi quả trung thu của Ba (Thái huy Thành) Trăng so lòng em và trung thu của kẻ mồ côi (Trúc Lam) Bé giận (Nguyễn thái Phụng) Những tấm huy chương thương yêu (Đỗ xuân Hội) Hoài cổ hương (ca dao) Tiến học (Hoàng Kim) Mẹ, mưa và Thiều Nhi (Nguyễn Khánh-Lê hoàng Yên) Bằng Khuông và lời thương cho chị (Tạ lệ Vân) Thỉ đậu (Dạ Ngọc) Giấc mộng (Dạ Ngọc) Cỏ và quạ, thi đua, và em tôi Lưu tấn Vũ hồi tiết ngày trung thu (Hồng Thủy) Kiếp học trò (Hồng Thủy) Chuyện hai đứa, Bài không tên Một lần (Mặc Linh Hoài Thư). Tuổi, văn chương học trò (Sông Bạc Trưng Dương) Nghênh phong cá (Chim Quyên) Thương mến, Em muốn dạo vườn (Lê Trung) Con chồn đã chết Vượt đại dương bằng thuyền chèo (Cao lùn ốm) Như con chim non (Lê Trung) Một cuộc đi chơi (Lý thế Vi) Tự Trường (Phạm thị Lan Chi) Cái ná bắn chim (Đu Long) Năng, Tương Lai của Bé, Xin lại, Cho em ngày buồn, Lời (Thu uyên Liễu) (còn tiếp)

HỘP THƯ (TIẾP THEO)

Cháu PHẠM HÙNG THÁI (Sai gon): Cháu ghé tòa soạn đề mua các số thiếu hoặc nhà sách Khai Trí, 62 Lê Lợi Saigon, tuổi của cháu không lớn đâu, vô gia đình TN được mà.

Cháu TRẦN TRỌNG ĐỨC (Sai gon): Sẽ có lớp dạy các em làm Bích Báo tờ chức riêng cho các em em ở Saigon, Gia đình. Em theo rồi sinh hoạt của gia đình TN để biết tin tức về những hoạt động khác. Tòa soạn còn đang chuẩn bị kỹ lưỡng rồi mới phổ biến. Phiếu của em hợp lệ rồi.

Cháu PHƯƠNG THUY LINH (Hố Nai): Tòa soạn không có chủ trương làm trung gian đề các cháu liên lạc thư từ với nhau. Cháu thông cảm nhé.

Cháu HÀ MINH TỬ (Qui nhơn) Muốn vô gia đình TN, cháu chép lại phiếu xin gia nhập đăng ở số 7 hay 9 rồi gửi kèm 2 ảnh 4x6 cm và 6đ tem đề tòa soạn gửi thẻ về cho cháu.

Cháu NGUYỄN HỒNG GIANG (Ban mê Thuật).— Đã nhận được thư của cháu, chừng nào nhập học rảnh cô động cho TN nhé.

Cháu THÁI VĂN CẦN: Tuổi 12 vô gia đình TN là đẹp nhất.

Cháu NGUYỄN THỊ DUNG (Saigon): Nếu chỉ tiết nào cháu không có gì đề diễn vô thì cứ đề trống Mong rằng cháu sẽ sớm có ước vọng để làm chuẩn đích mà đi tới nhé.

Em HOÀNG CHƯƠng (Huế): Bớt in đó chỉ là bớt màu (aquarelle) tiệm sách nào cũng có bán. Em có thể lãnh sách tặng bằng tên em được, nhưng cần có thể học sinh, đề tên thật. Bài đăng trong mục giải trí và muốn hồng ngàn tía có báo tặng Từ bla số 8 trở đi sẽ in toàn ảnh màu như em đã thấy. Truyện dài ĐLNTM và phim Tin Tin không thể đề dài hơn vì ồn dành chỗ cho các mục khác. Em vui lòng nhé.

VƯỜN HỒNG: Vì kỳ này cần đăng tiếp các mục thường xuyên đã gác lại từ kỳ trước nên chỉ ĐPK hẹn gặp lại các em ở kỳ tới Mong các em thông cảm nhé.

GIA ĐÌNH THIỀU NHI

1/ Một số đồng các em gửi phiếu về đề làm thẻ đã quên không gửi hình hay tem 6đ (đề tòa soạn gửi thẻ về cho các em). Vậy một lần nữa, đề các em nhận được mau chóng, không bị gác lại sau. Các em nên nhớ gửi phiếu kèm theo tem và 2 hình 4x6cm.

2/ Tòa soạn đã bắt đầu gửi thẻ về cho các em, các em khác chưa nhận được xin hãy nhẫn chờ, vì nhân viên tòa soạn rất ít, công việc lại nhiều, không thể giải quyết ngay một lúc được. Mong các em thông cảm.

BÒ TÔI: Có cơ bắp và cơ vòng có hàng lông xù, ở Âu châu và Mỹ châu, nhưng đã bị săn bắn gần hết.

VOI: an cơ, thân hình to lớn. Đầu to, tai lớn hai ngà dẹt vệ. Sống hàng đàn ở Tây Phi, Ấn Độ.

HEO NƯỚC: an cơ, thân hình nang nề, sống ở Phi châu. Đã bị tiêu diệt.

TÊ GIÁC: Loài an cơ, thấp lùn, có sừng trước trán. B da dày, mạnh nhưng không bền, sống ở Ấn độ, Phi Châu.

NGỰA VẼ: Phi châu, rất giống loài ngựa hoang, lông vàng và đen. Sống tự do, có thể sống được chừng 30 năm.

LẠC ĐÀ: Loài nhai lại, có hai bướu trên lưng, mình và lông dài. Sống đơn giản và chịu đựng giỏi.

MÀI THỎ: Loài an cơ, Vải giống có thể cao tới 2m. Nhảy

Hươu CAO CỎ: Loài nhai lại, rất cao xuất xứ ở châu Phi. Cổ rắn chắc, rất dài, có thể ăn được những lá cây cao 5m.